

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Svatavy Nováčkové a Ing. Pavla Dohnala v hlavním líčení konaném dne 11. září 2019

takto:

Obžalovaný

D.S., narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX, fakticky bytem XXXXX,

je vinen, že

jako jednatel společností XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, a XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, fakticky provádějící veškerou podnikatelskou činnost ve své kanceláři ve Zlíně, XXXXX, v níže uvedených zdaňovacích obdobích, během nichž byl také zplnomocněn k výkonu funkce jednatele společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, a kdy také fakticky ovládal společnost XXXXX, IČO: XXXXX, přičemž předmětem činnosti veškerých uvedených společností byl obchod s hutním materiálem, v kteréžto souvislosti došlo ve spolupráci s dalšími firmami k vytvoření obchodního řetězce, v jehož rámci mělo k obchodům docházet,

v úmyslu vylákat nadměrné odpočty DPH a zkrátit daň,

a) podal za společnost XXXXX u Finančního úřadu pro Prahu 8 přiznání k dani z přidané hodnoty, ve kterých uplatňoval odpočty daně z přidané hodnoty na vstupu z deklarovaných nákupů od společnosti XXXXX, dokládáných daňovými doklady dodavatele XXXXX, ačkoli ve skutečnosti tato tvrzená plnění neproběhla, přičemž uplatněním odpočtů daně z přidané hodnoty na základě fiktivních obchodů došlo u společnosti XXXXX k neoprávněnému snížení daňové

povinnosti a k vylákání nadměrných odpočtů daně, a to z titulu následujících daňových příznání za uvedená měsíční zdaňovací období, v nichž uplatnil uvedené faktury (uváděné částky v českých korunách):

Zdaňovací období	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný odpočet	Snížená daňová povinnost
červenec 2010	10FP041	567.600	113.520		
	10FP054	590.408	118.082		
	10FP055	586.040	117.208		
	10FP056	261.004	52.201		
	10FP057	300.495	60.099		
	10FP058	309.270	61.854		
	10FP059	303.810	60.762		
	10FP060	317.265	63.453		
	10FP061	600.990	120.198		
	10FP062	595.400	119.080		
celkem		4.432.282	886.457	619.051	267.124
červen 2011	11FP117	2.460.559	492.112		
	11FP118	2.546.867	509.373		
	11FP119	2.046.543	409.309		
	11FP120	2.237.969	447.594		
	11FP121	1.408.466	281.693		
celkem		10.700.405	2.140.081	895.642	1.244.439
červenec 2011	11FP144	15.043.045	3.008.609	625.859	2.382.750
září 2011	11FP181	12.214.048	2.442.810	695.458	1.747.352
říjen 2011	11FP201	6.230.500	1.246.100	902.456	343.644
březen 2012	12FP075	3.619.195	722.839	722.839	
duben 2012	12FP094	8.793.090	1.142.732	1.142.732	651.886
srpen 2012	12FP186	5.967.500	1.193.500	1.193.500	
září 2012	12FP206	6.835.500	1.367.100	1.164.463	202.637
říjen 2012	12FP237	5.512.840	1.102.568	1.063.382	39.186
listopad 2012	12FP254	5.689.940	1.137.988	1.137.988	
prosinec 2012	12FP272	4.603.720	920.744	920.744	

přičemž tyto daňové doklady vystavené společností XXXXX obžalovaný zahrnul do daňových příznání společnosti XXXXX přesto, že ve skutečnosti plnění od společnosti XXXXX nebylo dodáno.

b) podal za společnost XXXXX u Finančního úřadu pro Prahu 8 příznání k dani z přidané hodnoty, ve kterých uplatňoval odpočty daně z přidané hodnoty na vstupu z deklarováných nákupů od společností XXXXX a XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, dokladaných daňovými doklady dodavatelů XXXXX a XXXXX, ačkoli ve skutečnosti tato tvrzená plnění neproběhla, přičemž uplatněním odpočtů daně z přidané hodnoty na základě fiktivních obchodů došlo k neoprávněnému snížení daňové povinnosti společnosti XXXXX a k vylákání nadměrných odpočtů daně touto společností, a to z titulu následujících daňových příznání za uvedená zdaňovací období, v nichž uplatnil uvedené faktury:

- dodavatel XXXXX

Zdaňovací	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný	Snížená
-----------	---------	-------------	-----	----------	---------

období				odpočet	daňová povinnost
červen 2010	10FVA0029	1.159.607	231.921		
	10FVA0030	1.186.897	237.379		
	10FVA0034	1.303.894	260.779		
	10FVA0039	1.447.403	289.481		
	10FVA0042	1.203.402	240.680		
celkem		6.301.202	1.260.240	1.260.240	
červen 2011	11FP051	12.980.036	2.596.007		
	11FP052	12.403.407	2.480.681		
	11FP053	8.688.526	1.737.705		
celkem		34.071.969	6.814.393	6.814.393	

- dodavatel XXXXX

Zdaňovací období	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný odpočet	Snížená daňová povinnost
červen 2011	11FP054	1.738.877	347.775		
	11FP055	1.119.943	223.989		
	11FP056	880.059	176.012		
	11FP057	869.345	173.869		
	11FP058	1.346.316	269.263		
		5.954.541	1.190.908	1.469.532	6.535.771

přičemž tyto daňové doklady vystavené společnostmi XXXXX a XXXXX pak obžalovaný do daňových příznání zahrnul přesto, že ve skutečnosti tato plnění společnosti XXXXX nebyla dodána.

Celkem tak D.S. uvedeným jednáním způsobil škodu České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 8, ve výši 27.228.674,79 Kč, z čehož 13.813.886,72 Kč bylo vyplaceno formou nadměrných odpočtů a o další částku 13.414.788,07 Kč byla snížena vlastní daňová povinnost společností XXXXX a XXXXX,

Tedy

zkrátil daň a vylákal výhodu na dani a spáchal takový čin ve velkém rozsahu,

čímž spáchal

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016

a za to se odsuzuje

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 5 (pěti) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací a družstev **v trvání 5 (pěti) let.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit náhradu škody České republice zastoupené Generálním finančním ředitelstvím se sídlem v Praze 1, Lazarská 15/7, ve výši 27.228.675 Kč.

Odůvodnění:

1. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný D.S. působil v letech 2010 - 2014 ve funkci jednatele společností XXXXX a XXXXX a současně také řídil společnosti XXXXX a XXXXX, přičemž všechny tyto společnosti se zabývaly obchodem s hutním materiálem, příp. gumárenskými výrobky, s kterýmižto komoditami obchodovaly soustavně ve vymezeném období jak mezi sebou, tak i společně s řadou dalších firem jako byly např. ALPHA Iron, XXXXX metal, MIL group či AXON, kdy se jednalo o firmy vesměs tuzemské, a jako byly dále firmy se sídlem ve Slovenské republice, kterými byly např. REBEX, WANES či Iron One. Uvedené firmy pak vytvořily řetězec, v jehož rámci docházelo k prodejm uvedených komodit, přičemž část prodejm se odehrávala i mezi XXXXXa XXXXX v obou směrech, jakož i mezi XXXXX a XXXXX metal, která byla dodavatelem hutního materiálu pro XXXXX, či přesněji řečeno která jím měla být dle některých účetních dokladů, což lze konstatovat i o některých obchodech mezi XXXXX a XXXXX, které jsou specifikovány ve výroku tohoto rozsudku uvedením příslušných faktur. Fakticky však k uváděným transakcím nedocházelo, neboť tyto měly pouze posloužit k vylákání nadměrného odpočtu DPH, který byl těmto firmám řízeným obžalovaným skutečně státem vyplacen v rozsahu ve výroku uvedeném, potažmo také ke snížení daňové povinnosti, jak je ve výroku rozsudku také popsáno.

Vyjádření obžalovaného:

2. Obžalovaný D.S. v přípravném řízení k věci pouze stručně uvedl, že nesouhlasí s tvrzením o fiktivních podobách plnění mezi zmiňovanými společnostmi XXXXX a XXXXX, příp. XXXXX. Jednalo se podle něj o obchodní společnosti, které obchodovaly s hutním materiálem, osobními vozy i gumárenským materiálem, přičemž dosahovaly obrátů v řádu desítek až stovek milionů korun, které byly řádně zdaněny. Dále poukázal na fakt, že závěry orgánů činných v trestním řízení vycházejí toliko z údajů obsažených v daňových přiznáních, což nedokazuje, že se jednalo o fiktivní plnění, když mohlo dojít např. k chybám při zaúčtování jednotlivých dokladů, přičemž jsou navíc porovnávány doklady různé, např. vydaná faktura a doklad za přijatou platbu. Ve vztahu ke společnosti XXXXX pak uvedl, že nebylo zkoumáno, zda společnost z uskutečněných zdanitelných plnění odvedla DPH.
3. U hlavního líčení pak obžalovaný k věci uvedl (dle písemné přípravy, která je založena ve spise), že společnost XXXXX, která se zabývala obchodem s hutním materiálem, koupil v roce 2007 a společnost XXXXX, která se zabývala prodejem a pronájmem osobních vozidel a motocyklů, v roce 2009. Obchody se rychle rozrůstaly a docházelo k prolínání obchodní činnosti mezi oběma společnostmi. Obžalovaný nechtěl veškerou činnost generovat jen na jednu společnost, aby v případě, že některý větší obchod nevyjde, nedošlo k zastavení celého podnikání, a také sledoval rozdělení zisku mezi obě společnosti, neboť banky a leasingové společnosti vyžadují obraty a pohyby na účtech, a i proto část obchodů s hutním materiálem prováděl přes XXXXX. Zpočátku dělal ve firmě vše sám, od ledna 2008 nastoupila paní J., která měla na starosti kancelářskou činnost, a od června 2010 ve firmě začal pracovat pan Z. jako skladník. Obě firmy tedy obchodovaly s hutním materiálem, který pocházel ze Slovenska i z ČR, obchodovaly také

s motorovými vozidly a ve spolupráci s firmou RT Torax dělaly pronájmy vozidel. U hutního materiálu to fungovalo tak, že většinu materiálu objednával až pro konkrétního zákazníka, na sklad objednával zboží, které se obchodovalo pravidelně nebo které se muselo zpracovat. Zboží nakupoval od překupnických firem, neboť pro jeho firmy dané velikosti bylo nemožné nakontaktovat se přímo na výrobce. Většinou se jednalo o dodávky na předfakturu, časem měl u některých firem stanoven limit, do něhož mohl nakupovat na fakturu. Společnost XXXXX dosáhla za dobu své působnosti obrátu cca 700 milionů korun, společnost XXXXX cca 360 milionů. Za toto období bylo ve firmách zpracováno asi 2000 různých účetních dokladů.

4. Pro chod firem obžalovaný využíval kanceláře v Praze a ve Zlíně, a to tak, že on osobně využíval obě, ale ve zlínské kanceláři pracovala účetní E.J.. Tato používala při vedení účetnictví účetní systém Pohoda, do kterého zadávala vstupní doklady, které chodily poštou nebo e-mailem a vystavovala faktury na základě podkladů, které jí on dával. Měla také oprávnění provádět úhrady za běžný chod společnosti. Obžalovaný ve své části Pohody vystavoval převážně vydané faktury. Společnost využívala dva sklady, a to v Uherském Brodě a v Kroměříži. Dále měla pronajatu parkovací plochu ve Zlíně - Prštném, kde byly zaparkovány kamiony a dodávka. Ve skladu v Kroměříži působil skladník pan Z., který vedl pomocnou skladovou evidenci v papírové podobě, když měl k dispozici dodací listy od přepravce nebo výstupní faktury, které předával paní J., nebo obžalovanému.
5. Obžalovaný se snažil, aby zboží jezdilo buď přímo od dodavatele k odběrateli, anebo se využívalo uskladnění u jejich partnerů, neboť jakákoliv manipulace nebo překládka materiálu zvyšovala jeho cenu. Takto postupoval i proto, že byl problém s nalezením přepravce na krátké trasy, např. jeden z jejich největších odběratelů byla společnost BRITTERM v Moravském Písku a bylo prakticky nemožné najít přepravce, který by tam zboží odvezl z Uherského Brodu za rozumnou cenu. Zpočátku veškeré dodávky kontroloval osobně, ale postupem času už to nebylo v jeho silách, což vyřešil tím, že zboží v některých případech jezdilo k odběrateli s původními doklady.
6. V obecné rovině obžalovaný dále konstatoval, že nesouhlasí s tvrzením policie, že vše dělal vědomě s úmyslem krádit DPH, což má být dovozováno z nesouladu mezi fakturami společností XXXXXa XXXXX resp. z jiných účetních dokladů. Nesprávnost takovéto úvahy policie obžalovaný ilustroval na faktu, že např. 27. 1. 2011 se dostavily do kanceláře společnosti XXXXXv Praze pracovnice FÚ Praha 8 na kontrolu a těmto předložil složku požadovaných dokumentů. Po ukončení jednání tytéž pracovnice v téže kanceláři zahájily kontrolu společnosti XXXXXa těmto předal složku dalších požadovaných dokumentů. Jak obžalovaný konstatoval, představa, že se bude snažit vrátit DPH tím způsobem, že předloží ke kontrole nějaké fiktivní doklady a o půl hodiny později předloží jiné fiktivní doklady, přičemž se bude modlit, aby si toho pracovnice nevšimly, je dle něho naprosto bláznivá. Podle obžalovaného je to naopak naprosto jasný důkaz, že při vedení účetnictví docházelo k chybám, ale rozhodně ne v úmyslu. Obžalovaný také připomněl, že už v průběhu zahájení daňových kontrol byl upozorňován na to, že v některých předkládaných dokladech jsou nesrovnalosti a on už v té době úřadu sdělil, že mají problémy s načítáním záloh a se spárováním daňových jednotek a že pracují na nápravě. Úřad pak s ním spolupracoval na tom, aby byl skutečný stav věcí dán do pořádku. Dále obžalovaný podotknul, že většinu dokladů, ze kterých policie čerpala v přípravném řízení, předložil FÚ při běžných kontrolách až v roce 2014, k čemuž uvedl, že by musel být blázen, aby sám na sebe poskytoval důkazy v době, kdy měl otevřené kontroly finančním úřadem a věděl, že je z nějakého důvodu šetřen policií. Dále obžalovaný vyslovil námitky vůči vyčíslení škody, když uvedl, že se policie vůbec nezabývala tím, kolik údajně fiktivního materiálu z příjmových faktur je na fakturách výdajových, což znamená, že se do škody vůbec nemůže počítat. Obžalovaný zopakoval, že zboží v žádném případě fiktivní nebylo, ale bylo jen chybně vyúčtováno a mělo svého dodavatele a odběratele a v daný moment bylo DPH z jeho strany řádně uhrazeno

v nabyvatelské faktuře a tudíž nikdy škoda takového rozsahu nemohla vzniknout. Obžalovaný ještě dodal, že je mu známo ze zkušeností dlouhodobých uživatelů účetního systému Pohoda, že naznačované chyby se mohou stát obyčejnou lidskou chybou např. při zadání předkontace příp. nastavením členění DPH. Chyby mohly vznikat i tím, že účetní systém používali na několika stanicích; stolní počítače a notebooky pracovaly buďto v režimu online nebo offline a docházelo k průběžným párováním a vzájemným aktualizacím, při nichž mohlo díky nestandardně nastavenému číslování faktur docházet také k chybám. V podrobnostech obžalovaný uvedl, že např. netušil, že když vystavuje fakturu, tak že má zadávat předkontaci. Vždy otevřel novou fakturu a tuto zálohoval u sebe na počítači a ve zlínské kanceláři ho připojil na vnitřní síť, kde ho měl spojit se serverem společnosti XXXXX, a mělo dojít ke spárování účetních systémů. K dotazu obžalovaný uvedl, že je přesvědčen, že obžaloba je svým způsobem přehledem chyb, které se při vedení účetnictví staly. Nedokázal však blíže vysvětlit, k čemu podle jeho názoru tyto chyby vedly. Obžalovaný nevyloučil, že nějaký dluh na dani vzniknout mohl, ale podle jeho názoru ne v takové výši, jak je uvedeno v obžalobě. Na chyby byl upozorněn finančním úřadem asi při druhé kontrole, nikdy se však od úřadu nedozvěděl výši dluhu nebo konkrétní pochybení. Informoval o tom společnost XXXXX a byla provedena opatření k nápravě.

7. Dále obžalovaný uvedl, že byl jednatelem obou společností, které si zboží mezi sebou přeprodovaly za cenu obvyklou, což vedlo k tomu, že zisk byl mezi společnostmi rozdělen na poloviny. Současně tím také dosáhl pohybu peněz na účtech společností, což mělo pozitivní vliv na jeho další podnikatelské zájmy. Při prodeji zboží „sám sobě“ zboží zůstávalo na místě, nijak se s ním nemanipulovalo. Pokud se jedná o odběratele, tak od XXXXX zboží putovalo do firem Nord Steel, Kovo Impex, Alpha Iron, z hlediska místa pak šlo zboží do Olomouce, Moravského Písku, Starého Města apod. Ke skutečnosti, že bylo zjištěno, resp. že byly nalezeny faktury stejného čísla, ale různých dodavatelů, obžalovaný uvedl, že pro ně byl problém držet časovou posloupnost dokladů v číselné řadě, tak zadávali variabilní symbol tak, že první bylo označení roku, následovalo počáteční písmeno odběratele a pokračovalo se v číselné řadě, bankovní systém však neumí zpracovávat písmeno ve variabilních symbolech, což vedlo k tomu, že se v bance neobjevilo písmeno, takže se mohlo stát, že se objevily stejné variabilní symboly. Obžalovaný v této souvislosti poukázal na protokol o ústním jednání u FÚ pro Prahu 8 ze dne 23. 9. 2010, které se týkalo daňového subjektu XXXXX ve věci prověření faktur vydaných pro odběratele Nord Steel, v němž bylo úřadem uvedeno, že daňový subjekt má pro každého odběratele vedenou vlastní číselnou řadu označení faktur, a vzhledem k tomu, že první dvě faktury vystavil jednatel (obžalovaný) na svém PC a druhé dvě faktury vystavila účetní na svém, přičemž oba počítače nebyly online, nestáhly se do PC účetní již dříve vystavené faktury. Po tomto zjištění došlo k přečíslování faktur. Dále obžalovaný dodal, že velká část zboží byla hrazena zápočty, zbylá převodem. K zápočtům ještě uvedl, že tyto se dělaly dodatečně až po vydání faktur, když účetní věděla, že při dosažení nějaké hranice bylo potřeba faktury započíst. Zápočty se tedy dělaly, až toho bylo více, dělaly se dvojzápočty i trojzápočty.
8. Obžalovaný se nedokázal vyjádřit jednotlivě k fakturám uvedeným v obžalobě, obchody však podle těchto fakturací určitě proběhly. Společnost XXXXX skutečně dodala zboží XXXXX, jen se příslušné záznamy neprojevíly v tabulce předložené FÚ nebo se objevily v tabulce předložené později. Pokud docházelo i k obchodům v opačném směru, bylo to podle obžalovaného dané potřebou toku financí, např. když XXXXX potřebovala finance na nákup vozidla.
9. K ukončení činnosti společností obžalovaný uvedl, že tyto jsou neaktivní od června 2014, nejsou již psány ani na něho, když se zřekl pozice jednatele z osobních důvodů a také z důvodů psychických problémů. K problematice řešení chyb v tomto období obžalovaný zopakoval, že tyto chyby řešil s FÚ již dříve, kdy mj. požádal pracovnice úřadu o to, aby konkretizovaly, co je chybné a předložily jim nějakou tabulku, snažil se tedy o domluvu na dalším postupu. Bylo mu

však řečeno, že do toho za dané situace není možno zasahovat, ale že se musí vyčkat na vyhodnocení daňové kontroly. On sám v té době již nemohl chyby odstranit, neboť neměl žádné podklady, které držel FÚ. Nemohl např. spárovat faktury, když nevěděl, kde má tu kterou fakturu hledat. Ohledně nynější situace obou firem obžalovaný uvedl, že XXXXX je zřejmě v likvidaci, neboť jej po odstoupení z funkce kontaktoval likvidátor, situaci XXXXX obžalovaný nezná. Firmy vedly účetnictví pouze v elektronické podobě, veškeré doklady byly ukládány u společnosti XXXXX.

10. Obžalovaný se k věci ještě vyjadřoval v souvislosti s prováděním jednotlivých důkazů, když ke vzniku chyb v účetnictví uvedl, že faktury s účetní J. vydávali nezávisle na sobě a 90 % dokladů posílali e-mailem, přičemž v systému nevyskočilo, že mají faktury se stejným číslem. Většina faktur pak byla hrazena zápočtem, hotovostní úhrady byly pouze s firmou XXXXX, a to proto, že firma v rámci úspor na devizových kurzech fungovala tak, že měnila peníze ve zlínské směnárně a vkládala peníze na slovenské účty dodavatelů. Zmíněné zápočty se pak podle obžalovaného týkaly i faktur uvedených v obžalobě, který také uvedl, že dohody jsou založeny ve spise, a pokud policie spis uvolní, bude se moci k věci vyjádřit přesněji. Tyto faktury pak představují z 90 % hutní materiál. Hlavním dodavatelem firem obžalovaného na jistý druh materiálu byla firma XXXXX, která jim dodávala plechy, a „oni“ této firmě zase tyče, po čemž došlo k zápočtu; o každém zápočtu byla sepsána smlouva. Podle obžalovaného byl obchod nastaven tak, aby vyhovoval oběma firmám a aby jim přinášel zisk. V souvislosti s touto výpovědí obžalovaný předložil soudu jednu fotografii skladových prostor (bez specifikace), dále jeden úřední záznam o postupu k odstranění pochybností FÚ pro Prahu 8 ze dne 13. 10. 2011 (který soudu zaslala i státní zástupkyně a který se týká XXXXX), v němž se uvádí, že obžalovaný předložil správci daně mimo jiné dohodu o vzájemném započtení pohledávek mezi touto firmou a XXXXX ze dne 17. 8. a 25. 8. 2011, jakož i dohody o zápočtu mezi daňovým subjektem a XXXXX, přičemž dvě dohody s touto firmou týkající se celé řady faktur předložil také. Kromě toho předložil také kopie záznamů o provozu motorových vozidel a kopie tachografických kotoučů v reakci na přesvědčení státní zástupkyně, že s těmito bylo manipulováno.
11. Obžalovaný dále ke svému vyjádření, že fakturoval on i účetní, dodal, že ze začátku podnikatelské činnosti probíhalo hodně obchodů s malými odběrateli a s tím souviselo hodně cestování. Pokud mu bylo známo, že zboží odešlo z firmy, tak cestou do účetního systému zadal vše, co proběhlo. Obžalovaný v jedné ze svých výpovědí také uvedl, že velkým odběratelem hutního materiálu od jeho firem byla společnost BRITTERM Moravský Písek, která však k dotazu soudu tento fakt nepotvrdila, když soudu sdělila, že v letech 2010 – 2012 neobchodovala ani s firmou XXXXX, ani s firmou XXXXX. Na toto sdělení pak obžalovaný reagoval tvrzením, že v roce 2010 měl konflikt s jednatelem uvedené společnosti panem B., a proto od té doby už jeho firmy neobchodovaly s touto firmou přímo, ale přes AXON nebo MIL group. Téma rozsahu obchodů pak obžalovaný rozvinul sdělením, dle něhož v roce 2010 již menší obchodní partnery neměl, a veškeré obchody se odehrávaly mezi 5 společnostmi; dvě byly jeho, dvě pana C. a jedna pana S., což byl základní řetězec obchodování. Zboží vstupovalo ze Slovenska asi od 5 nebo 6 velkých dodavatelů, jednalo se např. o společnosti Wanes, Kovaco, ThyssenKrup Nové Zámky. Odběratele v Česku obžalovaný neznal, neboť nebyly součástí jeho obchodování, ale obchodovala s nimi firma AXON a firmy pana C., tedy XXXXX a MIL group. Část zboží nakupovaly ze Slovenska i jeho firmy. Pokud se jednalo o dodávky firmě REBEX, této dodával svými společnostmi ocelové tyče, které byly předtím dovezeny v surovém stavu ze Slovenska a poté byly zpracovány na Slovensku v Senici ve firmě Iron One (za kterou s obžalovaným jednal dle jeho vyjádření R.K., který byl dle výpisu z OR jednatelem a společníkem firmy v letech 2008 – 2009) a do firmy REBEX byly takto dodány. Fakt, že tyče byly dodány do ČR, ale zpracovány se na Slovensku a tam se i dodaly, obžalovaný vysvětlil ziskovostí; jak uvedl, byl to nejzajímavější obchod a také mu to přikazoval zákon. V jejich řetězci tedy koneční zpracovatelé nebyli, když po

dohodě s pány S. a C. tuto možnost opustili a zabývali se pouze tím, že těmto firmám dodávali s nějakou marží zboží. Obžalovaný výrobce neznal, pro něj byla posledním článkem řetězce firma AXON. Podle jeho názoru výrobci nic jiného nezbyvalo, než si koupit zboží, které šlo přes několik článků řetězce; jako příklad uvedl firmu Fagus, která má patřit k největším zpracovatelům železa, avšak není schopna se domluvit s výrobcem napřímo, není to pro ni rentabilní, a proto si raději vybere každý měsíc nejlepší cenu na trhu.

12. K osobě svědka H. obžalovaný uvedl, že on nebyl jeho skladníkem, ale potvrdil, že skutečně obstarával sklady v Senici, Jihlavě, který patřil společnosti Mako, a v Přerově.

Výpovědi svědků:

13. **Svědkyň E.J.** soudu sdělila, že působila v obou firmách obžalovaného jako administrativní pracovníce, tedy i jako účetní a fakturantka, což v sobě obnášelo i to, že zadávala účetní doklady, které byly firmám doručeny, a vystavovala účetní doklady dle pokynů obžalovaného, pracovala i s CMR listy. Měsíčně zpracovávala stovky dokladů, ročně to pak byly tisíce. Jako účetní pak využívala účetní program Pohoda, na který sice nebyla školená, ale postupem doby se s ním naučila pracovat; u obžalovaného začala pracovat po škole. Svědkyni bylo známo, že při vedení účetnictví docházelo k chybám, když se např. objevil doklad, který neměla v systému, což bylo zřejmě způsobeno tím, že se pracovalo na více počítačích. Na zjištěné chyby pak obžalovaného upozornila a ten to začal řešit, na některé nedostatky ho upozornil i finanční úřad. Chyby obžalovaný řešil i s poskytovatelem softwaru. Kromě této práce s fakturami prováděla i běžné úhrady provozních faktur, na pokyn obžalovaného prováděla i úhrady dodávek zboží. Podle svědkyně se účetnictví vedlo i v papírové podobě, nyní již jí ale nebylo známo, kde se nachází. Pokud se jedná o obchodované zboží, svědkyně uvedla, že ve skladech, kde bylo zboží uloženo, nikdy nebyla.
14. **Svědkyň D.G.** soudu sdělila, že s firmami XXXXX a XXXXX spolupracovala externě, když pro ně v letech 2010 a 2011 zpracovávala daňové příznání k dani z příjmů na základě dokladů předložených jí účetní, k čemuž používala svůj program Pohoda. Účetní pak dělala příznání k DPH. Svědkyni bylo známo, že v účetnictví se vyskytovaly chyby, ale ji to nezajímalo, protože ona pracovala s údaji na základě konečné inventarizace účtů. Dle jejích poznatků chyby spočívaly v tom, že jim neodpovídala data, když je nahráli, nepotkalo se to s tím, co tam už měli. Svědkyně pracovala v témže domě jako svědkyně J., pouze seděla v jiné kanceláři; pokud potřebovala svědkyně s něčím poradit, tak jí poradila.
15. **Svědkyň E.P.** zpracovávala pro obě firmy obžalovaného celní deklarace, přičemž měla k dispozici faktury, které dokládaly obchodování s hutním materiálem - se železem, s plechy - se kterým bylo obchodováno mezi státy EU, přes hranice ČR. Z faktur zjistila informace potřebné pro hlášení Intrastat a toto hlášení odeslala. Jednalo se o údaje týkající se zboží – druh, množství, cena, původ zboží, místo odeslání a doručení. Svědkyně dodala, že smyslem této činnosti je zachycení pohybu zboží mezi státy EU. Z obsahu faktur, které měla svědkyně k dispozici, si pouze pamatovala, že firmy obžalovaného nakupovaly zboží od slovenských subjektů, na jejichž názvy si již nepamatovala; byly asi dva. Podle svědkyně byl počet faktur různý, někdy jich bylo měsíčně více, někdy méně, někdy nebyly žádné. Ona sama již k dispozici žádné dokumenty - faktury - nemá, neboť se po dvou letech skartují. Zboží jako takové nikdy neviděla. Svou práci dělala na základě žádosti obžalovaného, v kontaktu byla s paní J., která jí předávala faktury. V její pozici ji nezajímalo, jestli byly faktury uhrazeny. Svědkyně měla také pocit, že se jednalo pouze o dovozy, v obdobích, kdy bývalo faktur nejvíce, se jednalo o desítky kusů.
16. **Svěděk P.V.** se stal jednatelem firmy XXXXX poté, co sháněl práci, když tuto možnost mu navrhl obžalovaný; jednatelem se stal současně se založením firmy, k čemuž došlo v Praze, kam

jel ještě s panem C.. Návrh obžalovaného akceptoval, neboť již nechtěl vykonávat dosavadní zaměstnání, kdy pracoval jako svářeč a začal mít zdravotní problémy. Firma XXXXX byla fakticky řízena obžalovaným, který mu říkal, co má dělat; za to dostával odměnu, mohl užívat služební vozidlo a měl také k dispozici telefon. Firma obchodovala s hutním materiálem, když odebírala zboží a někomu je prodávala; na názvy obchodních partnerů si již svědek nepamatoval, stejně jako si nepamatoval, odkud zboží pocházelo, zda např. ze Slovenska nebo ze zahraničí vůbec. Obžalovaný mu vždy řekl, co má podepsat, přičemž se jednalo o účetní doklady - příjmové a výdajové doklady, faktury - když vždy za tím účelem přijel k obžalovanému. Jinak sídlo firmy XXXXX bylo v Napajedlích, kde byl i pronajatý sklad, v němž svědek mohl obchodované zboží vidět. Podle svědka byly odběrateli jeho firmy také firmy XXXXX XXXXX také pan C.. Svědek již nevěděl, jak se jmenovali skladníci, kteří ve skladu v Napajedlích působili, nevěděl, zda byla ve skladu vedena skladová evidence, pouze si vzpomínal, že sklad využívalo více firem, ale již si nevzpomínal, které to byly. Ve firmě nakonec pracovat přestal, protože - jak uvedl - to nebyla práce pro něho. Spočívala v tom, že byl v kanceláři, vyřídil poštu a případně šel do skladu převzít, nebo vydat zboží. Přitom používal vysokozdvíhový vozík, někdy s ním pracoval i skladník. Svědek se nedokázal vyjádřit k tomu, jak často takto do skladu docházel.

17. Dále svědek uvedl, že byl odměňován obžalovaným, a to proto, že on ty transakce řídil. Podle pokynu obžalovaného měl založit dva účty, což i učinil u ČSOB a UniCredit Bank, i když nevěděl proč právě dva. Měl k nim také přístup, ale již si nevzpomínal, jaké částky se na nich nacházely, jaké byly obraty na účtech, tzn. kolik peněz mu obžalovaný hotově předával a kolik peněz mu jeho firmy na účty zaplatily. Pokud od obžalovaného nějaké peníze dostal, nevěděl, jestli to bylo přímo od něj, nebo od jeho firem. Nic o tom nevěděl, tak to ani neřešil. Pro nikoho jiného dispoziční právo k účtům nezřídil. Na přímý dotaz pak svědek odpověděl, že asi byl „bílým koněm“. Pro firmu pracovala účetní, kterou vyplácel, již si ale nevzpomínal, jak se jmenovala. Svědek ještě dodal, že pokud dostal nějaké peníze od finančního úřadu, použil je na chod firmy, obžalovanému nic neodváděl. Dále také potvrdil, že mu obžalovaný dával peníze za práci, přičemž se jednalo o hotovost, i když to bylo spíše různé, někdy je použil i na chod firmy. V účetnictví to bylo podle svědka vedeno jako mzda.
18. K výpovědi svědka ještě obžalovaný uvedl, že firma XXXXX byla založena proto, že na ni převedl část obchodů, protože nebyl schopen své obchody stíhat.
19. Ve své další výpovědi před soudem svědek ještě dodal, že mu obžalovaný nabídl, že je zde tato firma, a on se rozhodl, že to zkusí. Firmu však musel založit, jak uvedl výše. Dále svědek potvrdil, že veškeré pokyny mu dával obžalovaný, neboť on o obchodě moc nevěděl, přičemž byl předpoklad, že do budoucna by svědek řídil firmu sám. Nakonec z toho sešlo, protože on je spíš na manuální práci. Obžalovaný mu dával peníze každý měsíc v hotovosti, jednalo se o 25-30 tisíc korun, platil z toho náklady, např. nájem, tento příjem se v účetnictví firmy XXXXX projevil, svědek však nevěděl jak, to záleželo na účetní, která věděla, že peníze dostal; svědek však již nevěděl, zda jí o tom řekl on. K výpovědi svědka obžalovaný poznamenal, že měl původně dělat skladníka, ale potřeboval víc peněz, tak zkusili tuto činnost. Jeho představa byla původně taková, že pokud bude svědek dobře fungovat, tak on hutní materiál opustí úplně. Firma XXXXX by nebyla další článkem řetězce, ale starala by se o obchod a jeho firma by jí dodávala zboží a přidala by si 1%.
20. **Svědka D.K.**, zástupce společnosti XXXXX, která v letech 2010 až 2014 poskytovala IT služby oběma firmám obžalovaného, popsal jejich spolupráci zhruba tak, že na jejich úložišti byl naimplementován software (účetní systém Pohoda) a zákazník k němu mohl odkudkoliv přistupovat. Do systému si tedy data zadával sám a jejich společnost neodpovídala za jejich obsah a ani jej nekontrolovala; nebyli účetní firma. Systém byl uživatelsky náročný a pracovníci z jejich

firmy často vyjízděli řešit problémy uživatelského rázu, i když většinou se jednalo o „blbosti“. V letech 2013 a 2014 již byla situace vyhrocená, neboť se svědkovi nelíbilo chování obžalovaného, který byl přesvědčen, že v účetním softwaru byla chyba, i když nebyla. Svědek byl obžalovaným osloven v loňském roce, když řešil chyby v účetnictví, tedy např. chybějící faktury či chybějící údaje v účetních sestavách. Z pohledu svědka mohly tyto chyby vzniknout uživatelskými chybami, např. nevyplněním data zdanitelného plnění či nesprávným zadáním či přednastavením předkontace, kteréžto chyby způsobují, že doklad se začne „tvářit“ jako nedaňový. Tyto nedostatky by však měly být zjištěny při měsíční uzávěrce, kterou provádí účetní. Svědek ještě dodal, že si nevzpomíná, že by po nich obžalovaný chtěl vyjádření pro finanční úřad.

21. Svědkyně E.J. pak ve své doplňující výpovědi k výpovědi svědka K. uvedla, že si není vědoma toho, že by naznačené chyby dělala. Pravidelně dělala měsíční uzávěrky, a pokud došlo k tomu, že některé doklady v sestavách chyběly, stávalo se to pouze občas. Mohlo se tedy stát, že některý doklad nebyl do sestavy zařazen a v takovém případě se pak DPH nárokovalo v příštím měsíci.
22. **Svědka J. Z.** pracoval jako skladník ve firmě XXXXX ve skladu v Kroměříži od června 2010 do června 2014. Ve skladu byly skladovány pneumatiky, klínové řemeny, železné tyče a plechy, skladová evidence však vedena nebyla; pouze on sám si zapsal, co bylo přivezeno, a po odvozu zboží si to zase odškrtnl. Při odvozu materiál nakládal vysokozdvížným vozíkem. Když přijel kamion, dostal dva dodací listy, jeden orazil, jakož i CMR list, a předal je panu S. nebo paní J.. Podle svědka se zboží dováželo ze Slovenska z Košických železáren, odtud se vozily plechy. Zpočátku jezdily kamiony každý den, a to asi po dobu dvou let, později se jednalo o asi 15 - 20 kamionů do měsíce. Zboží se ve skladu nacházelo někdy pouze jeden den, někdy týden i měsíc, podle názoru svědka bylo dále distribuováno v rámci ČR, přičemž XXXXX měla vlastní kamion, jehož řidičem byl pan P.; jezdily ale i cizí kamiony. Svědek nevěděl, kam kamiony zboží odvážely, řidiči doklady dostali do obžalovaného, on pouze napsal, kolik toho bylo. Příjezd kamionu mu avizoval obžalovaný. Vzpomínal si pouze, že se jezdilo do Moravského Písku. Ve skladu se jedenkrát za dva měsíce dělaly inventury, konkrétně je dělal obžalovaný, který měl i zápisy, svědek na skladě žádné doklady neměl. O firmě XXXXX nebylo svědkovi nic bližšího známo.
23. K výpovědi svědka obžalovaný poznamenal, že Košické železářny byly výrobce, dodavatel byl jiný, svědek vycházel podle obžalovaného z toho, co viděl na štítcích.
24. **Svědka T.N.** pracoval jako skladník pro firmu XXXXX ve skladu v Hulíně, příp. byl „po ruce“ obžalovanému. Ve skladu se skladovaly pneumatiky a plechy, chodil tam, když bylo potřeba, tedy když přijel kamion, který složil, nebo naložil a odjel pryč. O zboží nic bližšího nevěděl, řidiči pouze podepsal papír, že to složil, a papíry, které od něho dostal, odvezl do kanceláře. Nevěděl, odkud řidič přijel, ani kam odjel. Bylo mu vždy řečeno, kolik se čeho naloží, tak to naložil. Pracoval tam po dobu asi půl až tři čtvrtě roku snad v roce 2013. Tak to bylo s plechy i s pneumatikami. Ohledně četnosti návštěv skladu uvedl, že někdy tam jel jednou týdně, někdy jednou za 14 dní, někdy dvakrát týdně. Podle svědka byl sklad velký asi 50 x 30 metrů, býval zaplněn paletami v průměru z 50 – 70 %.
25. **Svědka J.B.** byl zaměstnancem firmy Zevos, v jejímž areálu v Uherském Brodě se sklad společnosti XXXXX nacházel. K věci uvedl, že v tomto skladu byl minimální pohyb, po jeho pronájmu ho hned zadělali plechem. Zboží do skladu naváželi zaměstnanci areálu, jednalo se o železný materiál, plechy a ocelové tyče na paletách, a to za použití jeřábu, který obsluhoval on nebo pan T.. Ke skladu patřil i vysokozdvížný vozík, ale svědek si nepamatoval, že by ho používali, neviděl ho vyjet z haly. Jednou ho chtěli nastartovat, ale nepodařilo se to. Zboží dovážela menší auta – typicky Avie, a to asi jednou za tři měsíce, totéž platilo i o odvozu. Svědek v areálu nebyl pořád, takže jeho údaje vycházely z doby jeho přítomnosti na místě; pokud by

ovšem nějaký náklad přijel, museli by ho složit ručně. Sklad býval zaplněn zhruba z jedné třetiny až poloviny. V areálu bylo celkem 12 skladových kójí různých rozměrů, kamionů tam jezdilo minimum, skoro žádný. Do skladu firmy XXXXX přišel občas nějaký člověk, snad skladník, bylo to tak jednou za měsíc nebo dva měsíce.

26. Obdobně vyzněla i výpověď **svědka R.T.**, který také žádné přesné údaje soudu nesdělil. Uvedl, že firma XXXXX zpočátku v pronajatém skladu skladovala nějaké železa, přičemž ono „zpočátku“ znamenalo pro případ, že sklad měla pronajatý v letech 2008 – 2013, roky 2008 – 2009. Později už tam neměli podle svědka nic, sklad používali ke skladování plechů maximálně jeden rok. Přitom využívali i služeb svědka, který obsluhoval jeřáb. Svědek se nemohl vyjádřit k tomu, co se dělo ve skladu, když nebyl v práci.
27. **Svědék V.H.** vlastní společnost, která sídlí v Kroměříži v areálu, v němž měla pronajatý sklad společnost XXXXX, a to přímo naproti tomuto skladu. Tento sklad měla firma pronajatý asi rok v době asi před 5 - 6 lety a skladoval se v něm hutní materiál a pneumatiky a klínové řemeny, většinou však pouze hutní materiál. Skladník, jmenoval se J. nebo J., byl ve skladu přítomen tak jednou až dvakrát do měsíce, bývalo to nepravidelné, stejně tak se do skladu naváželo zboží a zase odváželo. Zboží se podle svědka jen překládalo. Sklad měl dva vchody, na druhý vchod svědek neviděl.
28. Dalším vyslechnutým **svědkem** byl **V.P.**, který na základě dohod o provedení práce pracoval pro obě firmy obžalovaného jako řidič nákladního vozidla a jako takový převážel firemním vozidlem dle pokynů obžalovaného zboží ze skladů do jiných skladů po celé ČR; konkrétně se jednalo asi o 6 – 7 skladů v Kroměříži, Přerově, Starém Městě, v Ostravě, Jihlavě a Hulíně a také na Slovensku v Senici. Žádné záznamy o jízdách svědek k dispozici nemá a tachografické kotoučky uchovával pouze 30 dnů. Podle svědka se jednalo o práci soustavnou po dobu asi tří let 2010 - 2012, někdy se uskutečnily například tři kratší jízdy za den, jindy třeba dva dny práce nebyla. Při cestách měl k dispozici potřebnou dokumentaci, byl v kontaktu se skladníky, které znal i jmény, přičemž zmínil i výše uvedené svědky J.Z. a R.H. (jednatele REBEX). K sortimentu zboží svědek uvedl, že vozil železo – plechy, kulatinu, stavební pruty, jakož i pneumatiky a klínové řemeny. Zboží bylo určeno konkrétním firmám, když např. do Kroměříže se vozilo pro XXXXX, do Ostravy pro RS Green, do Jihlavy pro Mako a do Senice pro REBEX. Kde měla sklad firma XXXXX, svědek nevěděl. K dotazu, zda bylo možno rozlišit, že svědek nevozí stále stejné zboží, uvedl, že to rozlišit nešlo s tím, že jej zajímala pouze hmotnost zboží. Svědek ještě potvrdil, že zboží vozil i na Slovensko, kde ho přebíral pan H., k němuž ještě uvedl, že tento ve skladech pracoval po celou dobu, co dělal řidiče. Při svých jízdách si nikdy nevšiml, že by docházelo ke zpracování zboží.
29. Soud k výsledku předvolal také zmiňovaného **R. H.**, nicméně ten využil svého zákonného práva a odmítl se k věci vyjádřit s odkazem na jeho probíhající trestní stíhání v obdobné věci (viz níže).
30. Dále soud vyslechl **svědka R.J.**, zástupce firmy Stormware Jihlava, která je autorem účetního programu Pohoda. Svědek se měl vyjádřit k tvrzením obžalovaného v tom směru, že pokud chybí v evidenci dodavatele faktury, na jejichž základě byl uplatněn nadměrný odpočet DPH, mohlo se tak stát v důsledku chybného užívání programu. Obžalovaný uvedl, že vystavil fakturu a tím to pro něj skončilo; co se s ní dále v systému dělo, mu nebylo známo, ani jak dále postupovala účetní. Svědek tedy na dané téma uvedl, že se může stát, že se například špatně zadá pole „členění DPH“, kterým se určuje, zda faktura spadá do příznání k DPH, či nikoli; v agendě příznání k DPH se „vyjíždí“ seznam faktur, které byly zahrnuty do příznání, jakož i seznam faktur, které tam zahrnuty nebyly. Poté je na účetní, aby zjistila, z jakého důvodu některá faktura není zahrnuta do příznání k DPH. Je na uživateli systému, aby seznamy prošel a zkontroloval, zda do příznání zahrnul vše, co tam zahrnuto být má. Ke zjištění, že existují dvě verze podkladů k DPH – dvě

různé sestavy faktur, resp. k možnostem změny takové sestavy, svědek uvedl, že pokud by se měla změnit nějaká sestava, musel by se kompletně změnit záznam o dokladech, které už jsou v systému pořízené, některé by se musely vymazat, jiné přidat, muselo by se změnit i samotné příznání, nebo by se musely změnit hodnoty na dokladech a poté by se muselo vystavit nové příznání. Pokud má uživatel oprávnění mazat v systému, možné to je. K existenci dvou faktur s jedním číslem dále svědek uvedl, že tato situace může nastat tehdy, když uživatel přepíše nějaký stávající doklad, který je již zaveden v systému; systém na tento problém sám neupozorní, protože neví, jestli je to chyba, která se opravuje, nebo chyba, která neměla nastat.

31. K problematice uváděných chyb **obžalovaný** ještě uvedl k řešení nastalé situace se správcem daně, že chyby opravit nebylo možné, protože museli počkat, až daňová kontrola skončí; do té doby neměli možnost opravy. Provedli kontrolu dokladů, na které FÚ upozornil, a s firmou XXXXX došli k závěru, že chyby byly způsobeny uživatelskou chybou. Kontrola skončila až v roce 2016. Kontrol bylo v průběhu projednávaného období více, pochybení se objevovala, FÚ je na ně vždy upozornil a požadoval, aby je vysvětlili a napravili, což oni udělali ve spolupráci s firmou XXXXX. Nadměrné odpočty jim pak byly vypláceny i po upozornění na chyby.
32. Dále svědek soudu sdělil, že k dalším chybám může dojít při nesprávném zadávání tzv. předkontace, která určuje, jakým způsobem bude daňový doklad zaúčtován, což jsou záznamy, z nichž vychází daň z příjmu. Je na obsluze programu, aby rozlišila, zda se jedná o materiál nebo vlastní výrobek apod. K tvorbě tiskových sestav svědek ještě uvedl, že tento systém generuje k určitému okamžiku automaticky ze záznamů, které v systému jsou. K možnosti, že uživatel změní nějakou sestavu – např. podklady k DPH – nechtěně, svědek uvedl, že to teoreticky možné je, a to tak, že by smazal záznam s příznáním a mezi tím doplnil, nebo smazal nějaký doklad, a potom příznání znovu vytvořil, byly by podklady rozdílné. Pro případ, že by se uživatel pokusil přepsat, tak faktura, která byla zahrnuta do příznání, má některá políčka uzavřena – např. i členění DPH nebo částka. Pokud by se mělo takové políčko změnit, musel by se smazat záznam, který to uzamyká, tzn. příznání k DPH.

Listinné důkazy:

33. Soud provedl ve věci důkaz celou řadou listin, a to jednak těch, které byly obsahem spisového materiálu předloženého současně s obžalobou, jednak těch, které si soud od státní zástupkyně vyžádal po podání obžaloby v závislosti na průběhu dokazování, kdy se jednalo vesměs o listiny (či údaje), které byly policejním orgánem nashromážděny v původním řízení před vyloučením věci ohledně obžalovaného D.S., resp. ohledně skutku popsaného v obžalobě k samostatnému projednání. Pro účely tohoto odůvodnění se soud omezí na konstatování obsahu listin do té míry, do jaké to má dle jeho názoru pro rozhodnutí ve věci význam.
34. Dne 9. 9. 2015 byla v bydlíšti obžalovaného v Trnavě (okres Zlín) provedena **domovní prohlídka**, během níž byly zajištěny různé nosiče dat, aniž by bylo následně policií zjištěno, že obsahují soubory důležité pro trestní řízení; pouze v mobilním telefonu iPhone byly nalezeny fotokopie příkazů k domovní prohlídce u M.K. a P.J. a také fotokopie výzvy k podání vysvětlení prvně jmenované. Dále pak byly nalezeny účetní knihy firmy REBEX s. r. o. (o čemž obžalovaný u hlavního líčení vyjádřil pochybnosti). Ještě předtím dne 13. 5. 2015 byla provedena prohlídka ve skladovacích prostorách firmy XXXXX v Kroměříži na ulici Hulínské, kam bylo vniknuto po vylovení cylindrické vložky zámku na žádost majitele objektu a kde bylo mj. nalezeno necelých 400 kusů ocelových profilů - ingotů různých velikostí a větší množství žárovek Philips, které byly dle vyjádření policie v ČR neprodejně z důvodu jiného typu závitu.
35. V přípravném řízení dodalo Generální finanční ředitelství policii daňové spisy mj. i společností XXXXXa XXXXX včetně jednotlivých daňových příznání k DPH a dalších souvisejících

materiálů (platební výměry včetně dodatečných, úřední záznamy o postupech k odstranění pochybností, zprávy o kontrolách DPH) za zájmové období, z nichž lze zjistit deklarované prodeje společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX v zájmových obdobích, jakož i přehledy DPH uvedených firem. Ve spise jsou pak založeny k jednotlivým zdaňovacím obdobím jednotlivých firem kopie následujících listin.

36. XXXXX– červenec 2010: dle přiznání k DPH ze dne 1. 9. 2010 uplatňován nadměrný odpočet ve výši 619.051 Kč; v podkladech k DPH ze dne 1. 9. 2010 – předloženo při místním šetření - společnost uvádí fakturaci společnosti XXXXX– celkem 10 faktur vystavených v červenci 2010, obdobně pak v podkladech ze dne 21. 3. 2011. Při místním šetření u společnosti XXXXXobžalovaný jako jednatel předložil podklady k DPH ze dne 1. 9. 2010, kde se vyskytuje mezi uskutečněnými plněními jedna faktura pro XXXXX ze dne 12. 7. č. 1100D0006, které neodpovídá žádný doklad v evidenci společnosti XXXXX, a další pro KOVOKARD (3), ALPHA Iron (1), IMPEX Steel (1) a XXXXX(2), kdy celková výše plnění činí 11.743.341,50 Kč. Tato částka pak odpovídá přiznání k DPH společnosti XXXXX ze dne 1. 9. 2010 (dodání zboží s místem plnění v tuzemsku). V podkladech k DPH společnosti XXXXX ze dne 22. 9. 2010 předložených při místním šetření dne 27. 1. 2011 je pak uvedeno 9 faktur vystavených pro XXXXX, 3 faktury pro KOVOKARD, 2 faktury pro XXXXX a jedna pro IMPEX Steel při shodné celkové výši plnění.
37. XXXXX– červen 2011: obdobná důkazní situace jako výše; uplatnění nadměrného odpočtu ve výši 895.642 Kč, dle podkladů k DPH ze dne 25. 7. 2011 uplatněno i na základě pěti faktur od XXXXX při celkové výši plnění 10.700.404,65 Kč; při místním šetření u XXXXX dne 7. 9. 2011 předloženy podklady k DPH za červen 2011, dle nichž v tomto období proběhla plnění pro společnosti KOVOKARD (3 faktury) a MIL Group (2) v celkové výši 33.686.991 Kč - soulad s přiznáním k DPH za červen 2011.
38. XXXXX– červenec 2011: v přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet 625.859 Kč a dle podkladů k DPH ze dne 29. 6. 2012 i z titulu faktury vystavené společností XXXXX ze dne 31. 7. 2011, základ daně 15.043.045 Kč; dle daňových dokladů společnosti XXXXX tato společnost fakturovala v období 7/2011 toliko společnosti KOVOKARD při celkovém základu daně 16.964.340 Kč – odpovídá základu daně dle přiznání k DPH.
39. XXXXX– září 2011: dle daňového přiznání uplatněn nadměrný odpočet 695.458 Kč a dle podkladů k DPH ze dne 25. 10. 2011 i z titulu faktury vystavené společností XXXXX se základem daně 12.214.048 Kč – kopie faktury založena ve spise – č. 1103012 včetně dodacího listu (v evidenci XXXXX11FP181); dle daňových dokladů XXXXX měla společnost v uvedeném zdaňovacím období jediného odběratele – ALPHA Iron, kterému vystavila 2 faktury o celkovém základu daně 2.521.525 Kč – odpovídá základu daně dle přiznání, faktury jsou zahrnuty v sestavě vydaných faktur i v podkladech k DPH, obě faktury vystavené na dodavatele ALPHA Iron jsou založeny i ve spise, dle faktur se jedná o fakturaci zboží – řemenů.
40. XXXXX– říjen 2011: dle daňového přiznání uplatněn nadměrný odpočet 902.456 Kč a dle podkladů k DPH ze dne 25. 11. 2011 i z titulu faktury č. 11FP201 vystavené společností XXXXXdne 31. 10. 2011 se základem daně 6.230.500 Kč; dle daňových dokladů společnosti XXXXXje však za dané období evidován jediný odběratel, a to opět společnost ALPHA Iron, na kterou byly vystaveny dvě faktury č. 110AL006 a 110AL007 s celkovým základem daně 9.067.680 Kč, dle fakturace podle odběratelů, přičemž základ daně odpovídá i údaji v přiznání k DPH – dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

41. XXXXX– březen 2012: dle přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet 1.158.410 Kč a dle podkladů k DPH za uvedený měsíc se tak stalo i na základě faktury č. 12FP075 vystavené společností XXXXX na částku – základ daně 3.619.195 Kč – kopie faktury založena ve spise – č. 20120007; naproti tomu však společnost XXXXX ve svém přiznání k DPH nevykazovala žádná tuzemská uskutečněná zdanitelná plnění, tedy ani žádnou dodávku pro společnost XXXXX.
42. XXXXX– duben 2012: dle přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet 1.142.732 Kč, přičemž dle podkladů k DPH se tak stalo i na základě faktury č. 12FP094 vystavené společností XXXXX na částku – základ daně 8.973.090 Kč – kopie faktury založena ve spise – vydaná pod č. 2012D01002; naproti tomu však společnost XXXXX ve svém přiznání k DPH za duben 2012 nevykazovala žádná uskutečněná tuzemská zdanitelná plnění, tedy ani žádnou dodávku pro společnost XXXXX.
43. XXXXX– srpen 2012: dle přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet 1.259.566 Kč, přičemž dle podkladů k DPH se tak stalo i na základě faktury 12FP186 vystavené společností XXXXX na částku – základ daně 5.967.500 Kč – kopie faktury založena ve spise – vydaná pod č. 2012D01004; obdobně jako v předchozích dvou zdaňovacích obdobích však společnost XXXXX nevykazovala ani v srpnu 2012 žádná uskutečněná tuzemská zdanitelná plnění.
44. XXXXX– září 2012: i zde je obdobná důkazní situace, když dle přiznání k DPH byl uplatněn nadměrný odpočet 1.232.774 Kč, přičemž dle podkladů k DPH se tak stalo i na základě tuzemského plnění z titulu faktury vystavené společností XXXXX 12FP206 na částku – základ daně 6.835.500 Kč – kopie faktury založena ve spise – vydaná pod č. 2012D01005; ani v tomto zdaňovacím období pak tato společnost nevykázala žádná tuzemská zdanitelná plnění, čemuž odpovídá i podané souhrnné hlášení společnosti XXXXX.
45. XXXXX– říjen - prosinec 2012: v každém z těchto zdaňovacích období byl v přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet ve výši 1.248.841 Kč, 1.242.752 Kč a 802.406 Kč, a to i na základě faktur vystavených společností XXXXX – základ daně 5.512.840 Kč, č. 2012D01006 (v podkladech 12FP237), základ daně 5.689.940 Kč, č. 2012D01007 (v podkladech 12FP254), a základ daně 4.603.720 Kč, č. 2012D01008 (v podkladech 12FP272), jak to vyplývá z těchto podkladů k DPH za jednotlivá zdaňovací období přeložených při daňových kontrolách obžalovaným jako jednatele společnosti XXXXX. V žádném z těchto měsíců však společnost XXXXX nevykázala žádné tuzemské uskutečnitelné plnění, jak to vyplývá z přiznání k DPH a souhrnného hlášení této společnosti, kteréžto doklady předložil při daňových kontrolách obžalovaný jako jednatel společnosti XXXXX resp. účetní společnosti.
46. XXXXX– červen 2010: dle přiznání k DPH za uvedené období ze dne 27. 7. 2010 uplatnila tato společnost nadměrný odpočet ve výši 1.745.993 Kč, přičemž z přehledu fakturace dle dodavatelů za rok 2010 vyplynulo, že se tak stalo i z titulu pěti faktur vystavených společností XXXXX vystavených dne 8. 6. 2010 – 10FP143 – základ daně + DPH 1.391.528 Kč, dne 9. 6. 2010 – 10FP144 – základ daně + DPH 1.424.276 Kč, ze dne 18. 6. 2010 – 10FP145 – základ daně + DPH 1.564.673 Kč, ze dne 22. 6. 2010 – 10FP146 – základ daně + DPH 1.736.683 Kč a ze dne 25. 6. 2010 – 10FP147 – základ daně + DPH 1.444.082 Kč. Z podkladů k DPH dodavatele dle uvedených faktur společnosti XXXXX bylo naproti tomu zjištěno, že tato společnost vystavila ve stejné dny 5 faktur pod označením 10FVA0029, 30, 34, 39 a 42 společnosti AXON spol. s r. o. znějících na naprosto stejné částky. Z těchto podkladů lze také zjistit, že v červnu 2010 nedošlo mezi uvedenými společnostmi k žádné transakci, jakož i to, že došlo ke třem dodávkám společnosti XXXXX, což je v souladu s podklady k DPH této společnosti. Je třeba poznamenat, že tyto podklady k DPH společnosti XXXXX byly získány policií ze zajištěného počítače této společnosti. Z podnětu výzvy policejního orgánu následně předložil jednatel společnosti XXXXX

(dnes již bohužel zemřelý) M.C. dne 17. 8. 2012 mj. i soupis vydaných faktur společnosti XXXXX (ze dne 8. 5. 2012), dle něhož pod výše uvedenými čísly 10FVA0029 a další byly vystaveny faktury společnosti XXXXX na totožné částky jako je uvedeno výše.

47. XXXXX– červen 2011: dne 27. 7. 2011 podal obžalovaný jako jednatel společnosti přiznání k DPH, v němž uplatnil nadměrný odpočet ve výši 1.469.532 Kč. Následně v rámci místního šetření obžalovaný předložil správci daně podklady k DPH za uvedené období ze dne 25. 7. 2011, dle nichž byl nadměrný odpočet uplatněn i na základě 3 faktur vystavených společnostmi XXXXX (11FP51-53, základ daně 12.980.036 Kč, 12.403.406 Kč a 8.688.526 Kč) a 5 faktur vystavených společnostmi XXXXX (11FP54-58, základ daně 1.738.876,60 Kč, 1.119.943,20 Kč, 880.059 Kč, 869.345 Kč a 1.346.318,26 Kč). Jednatel společnosti XXXXX M.C. předložil přiznání k DPH správci daně (FÚ ve Vimperku) také dne 25. 7. 2011, v němž deklaroval uskutečnění tuzemských plnění ve výši 21.508.600 Kč, což je v souladu s plněními uskutečněnými pro společnost MIL group v tomto zdaňovacím období dle přehledu přijatých faktur, které při místním šetření předložil správci daně jednatel společnosti MIL group, kterým byl také M.C..
48. Ve vztahu k transakcím se společnostmi XXXXX bylo zjištěno, že jednatel této společnosti obžalovaný D.S. podal přiznání k DPH za červen 2011 dne 27. 7. 2011 a v něm deklaroval, že společnost uskutečnila tuzemská zdanitelná plnění v celkové výši základu daně 11.295.418 Kč, k čemuž později obžalovaný správci daně předložil podklady k DPH ze dne 25. 7. 2011, z nichž vyplývá, že společnost XXXXX uskutečnila zdanitelná plnění v uvedeném období vůči XXXXX pouze dvakrát, což dokládají faktury vystavené na zcela jiné částky, než jsou uvedeny v předchozím odstavci, které jsou součástí daňové evidence také společnosti XXXXX. Kromě těchto dvou faktur pak společnost XXXXX uskutečnila v červnu 2011 zdanitelná plnění pro společnosti ALPHA Iron, XXXXX a NKS Motors, a to v objemu, který odpovídá údajům uvedenému v přiznání k DPH, tzn. 11.295.418 Kč.
49. Ve spise jsou dále založeny smlouvy o pronájmu nebytových prostor, které uzavřel jistý A.Č. se společnostmi XXXXX zastoupenou M.C., XXXXX zastoupenou obžalovaným a RH8 company zastoupenou R.H., a které se týkaly shodné budovy ve smlouvě specifikované číslem popisným a číslem pozemku (chybí zde katastrální území). Ze souvisejících přehledů plateb za nájem a z protokolu o prohlídce jiných prostor pak vyplývá, že by se mělo jednat o nemovitost na Benešově nábřeží dle údajů za roky 2010 a 2011, příp. za nemovitost na „Hlavníckově“ nábřeží za roky 2012 – 2014 (v případě plateb), i když takové nábřeží ve Zlíně neexistuje; správně by mělo být Havlíčkovo nábřeží. (Lze poznamenat, že ve Zlíně není ani Varšavská ulice, kde měl mít trvalé bydliště pronajímatel nemovitosti v době uzavírání smlouvy). Všechny smlouvy pak byly uzavřeny jednoho dne, a to 25. 5. 2010, a ukončeny byly v letech 2013 a 2014.
50. Ze zmíněného protokolu o prohlídce jiných prostor, tzn. sídla firmy XXXXX ve Zlíně na Benešově nábřeží včetně policí vypracovaného úředního záznamu k této prohlídce pak vyplývá, že v kanceláři v 1. poschodí, kde měla sídlo uvedená firma, byly nalezeny písemnosti a také razítka vztahující se k více subjektům, a to kromě těch, které jsou uvedeny v předchozím odstavci, také písemnosti společností XXXXX, NeoRy Corporation, Hettwer Solution WDW steel. Písemnosti stejných společností byly nalezeny také v další kanceláři označené jako sídlo XXXXX metal. Zmíněnými písemnostmi byly především nejrůznější kupní smlouvy a faktury.
51. Ze zpráv Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 8, bylo dále zjištěno, že nadměrný odpočet DPH byl společností XXXXX i XXXXX v uplatněném rozsahu (tak, jak je výše popisováno) konkludentně přiznán a uvedené částky byly vráceny na účet daňového subjektu, příp. byly převedeny na úhradu daňového nedoplatku.

52. Větší množství dalších listinných materiálů pak soud získal až po podání obžaloby, když si tyto sám vyžádal z původního spisového materiálu v závislosti na obhajobě uplatněné obžalovaným během dokazování před soudem, příp. mu tyto materiály byly předloženy státní zástupkyní i bez jejich vyžadování, přičemž se jednalo i o materiály, které již ve spise byly obsaženy v elektronické podobě. Až po podání obžaloby byla také soudu sdělením státní zástupkyně potvrzena skutečnost, která ze spisového materiálu zaslaného s obžalobou přímo nevyplývala, i když se jevila pravděpodobnou, tedy že policejní orgán neměl k dispozici kompletní účetnictví společností XXXXX a XXXXX, byť činil úkony k jeho zajištění. Jedinými materiály, které policejní orgán získal, byly daňové spisy správců daně, když i společnost XXXXX, u níž by se dalo předpokládat, že účetnictví bude mít k dispozici, neboť poskytovala oběma společnostem, resp. obžalovanému IT služby včetně úložiště dat, prohlásila, že toto k dispozici nemá, neboť po ukončení smluvního vztahu byla všechna data smazána, jak sdělil zástupce firmy svědek Konečný na výzvu policejního orgánu.
53. V rámci snahy o zjištění původu zboží, kterým bylo, příp. mělo být obchodováno mezi společnostmi XXXXX, XXXXX a XXXXX, když v této souvislosti se obžalovaný vyjadřoval v tom smyslu, že bylo vesměs nakupováno na Slovensku, tedy v jiné členské zemi EU, bylo z daňových spisů zjištěno, že společnost XXXXX vykazala pořízení zboží z jiného členského státu EU (z měsíců, které jsou předmětem obžaloby) toliko v srpnu 2012, kdy se jednalo o zboží v hodnotě 356.535 Kč, a dále v měsících 6,9,12/2010 a 2/2012 (celkem v hodnotě necelých 7 milionů korun). Společnost XXXXX pak nevykazovala žádné pořízení zboží z jiného členského státu; naopak dodání zboží vykazovaly XXXXX i XXXXX od 1/2012 a XXXXX také ještě v 3/2010 a 11/2011. S ohledem na tvrzení obžalovaného S. o bezproblémové komunikaci se správcem daně pak ještě státní zástupkyně předložila soudu přehled jednání mezi obžalovaným a správcem daně za celé uvedené období, které vypracoval policejní orgán, k níž doložila kopie několika protokolů o místním šetření, kteréžto materiály tvrzení obžalovaného zpochybňují potud, pokud jsou popisem historie opakujících se výzev správce daně vůči obžalovanému k odstranění pochybností, kterých správce daně soustavně nabýval v rámci dohledu nad plněním daňových povinností firmami obžalovaného. Během řízení před soudem byla soudu předložena celá řada dalších dokumentů, které si soud sám vyžádal, nebo které mu předložila státní zástupkyně sama v reakci na podobu výpovědi obžalovaného. Soud se tak seznámil i s těmi materiály, které se nacházely v původním spise, který nemohl mít k dispozici po vyloučení věci ohledně obžalovaného k samostatnému projednání a po podání obžaloby, přičemž zjišťoval, zda tyto mohou mít pro jeho rozhodnutí význam. Stručně řečeno, z pohledu soudu se jedná o materiály, které nepřinášejí žádná konkrétní skutková zjištění týkající se jednotlivých obchodních transakcí popisovaných ve výroku rozsudku, ale která spíše dotvářejí celkový obraz, umožňují učinit si celkovou představu o situaci – o celkovém rozsahu obchodů, o zainteresovaných firmách a jednotlivcích – za níž obžalovaný jednal tak, jak je výše popsáno. Již na tomto místě však lze konstatovat, že vyloučení věci ohledně obžalovaného a ohledně výše popsané trestné činnosti z původního řízení nepovažuje soud za krok, který by čemukoliv prospěl, především tedy ne objasnění věci, ale ani rychlosti řízení či kterékoliv z jeho stran. Vzhledem k nijak zásadnímu významu listinných důkazů nashromážděných soudem až po podání obžaloby se soud spíše omezí na stručné konstatování jejich obsahu, pokud to bude mít význam pro rozhodnutí.
54. Je zde tedy možno uvést, že v návaznosti na výpověď svědkyně Ponikelské, která vypracovávala hlášení o obchodování se zahraničím pro INTRASTAT požádala státní zástupkyně Český statistický úřad o poskytnutí veškerých dostupných informací ze systému INTRASTAT týkajících se společností XXXXX a XXXXX, což bylo tímto úřadem odmítnuto s odůvodněním, že za stávající legislativy je použití takových údajů pro jiné než statistické účely přísně zakázáno. Státní zástupkyně tedy soudu předložila faktury předložené svědkyní Ponikelskou v původním

řízení, kdy se jedná o faktury vystavené těmito společnostmi pro slovenského odběratele firmu REBEX s. r. o. Tyto faktury jsou nyní založeny v přílohovém svazku spisu a vyplývá z nich, že celkový objem dodávek XXXXX tomuto odběrateli činil od července 2012 do května 2014 (tedy pouze menší část dodávek proběhla během žalovaného období) přes 285 milionů korun. U společnosti XXXXX se jednalo o dodávky v hodnotě téměř 200 mil. Kč. Společnost REBEX pak toto zboží dodávala zpět do ČR odběratelům XXXXX a MIL group (ve výrazně nižších objemech). Dále státní zástupkyně soudu také předložila účetní doklady společnosti REBEX s. r. o., daňová přiznání, dokumenty zachycující obchodování s XXXXX, zápisy o ústním jednání, které získala cestou právní pomoci ze Slovenské republiky (také založeno v přílohovém svazku). Předložena byla také nájemní smlouva uzavřená mezi EUROMAN s. r. o. a REBEX s. r. o. týkající se prostor v Senici na ulici Priemyselnej ze dne 24. 8. 2010 včetně přehledu úhrad nájemného a oznámení o ukončení nájmu ke dni 30. 6. 2014. Z výpisu z obchodného registra pak lze zjistit, že jednatelem společnosti REBEX byl od října 2009 Roman H., bytem Želechovice nad Dřevnicí, okres Zlín, kterého soud předvolal k podání svědecké výpovědi, přičemž však svědek využil svého zákonného práva a odmítl vypovídat z obav ze způsobení si trestního stíhání, resp. ze zhoršení svého postavení, neboť jmenovaný je trestně stíhán v původní věci (jedná se o jeden z negativních důsledků vyloučení věci ohledně obžalovaného).

55. Některé listiny předložil soudu také obžalovaný, když se má jednat o fotografie uskladněného materiálu (nic bližšího z nich zjistit nelze), dále o úřední záznam FÚ pro Prahu 8 o postupu k odstranění pochybností týkající se daňového subjektu XXXXX ze dne 13. 10. 2011. Ze záznamu lze zjistit, že po daňovém subjektu bylo požadováno předložení některých účetních dokladů, jichž byla předložena celá řada. Správce daně v záznamu také uvádí, že předmětem podnikatelské činnosti daňového subjektu je nákup a prodej hutního materiálu, když doposud se jednalo o velkoobchodní činnost, nicméně v průběhu letošního roku daňový subjekt vytváří skladové zásoby z důvodu plánovaného zahájení maloobchodního prodeje od 1. 1. 2012 v Holešově (dle sdělení jednatele). Závěrem šetření bylo konstatováno, že pochybnosti byly odstraněny. Dále obžalovaný předložil dohodu o vzájemném započtení závazků a pohledávek uzavřenou mezi XXXXX a XXXXX uzavřenou dne 31. 7. 2012 v Praze 2, kdy se jednalo o započtení závazků a pohledávek ve výši 19.049.040 Kč, a obdobnou dohodu ze dne 31. 10. 2012, kdy výše činila 23.721.384 Kč.

56. Na návrh státní zástupkyně soud dále provedl důkaz dalšími listinami, které tato během řízení před soudem soudu zaslala, kdy se jednalo o přehled přijatých faktur společnosti ALPHA Iron s. r. o., z něhož lze zjistit, že tato společnost eviduje 9 přijatých faktur od společnosti XXXXX v červnu 2010, přičemž celková výše plnění činí 4.743.987 Kč, a dále v období měsíce října 2011 dvě přijaté faktury od společnosti XXXXX (F11054, 10. 10. 2011, 3.015.361 Kč a F11055, 19. 10. 2011, 7.865.856 Kč), přičemž podle předložené inventarizace pohledávek společnosti XXXXX ze dne 4. 1. 2013 tyto faktury k uvedenému datu nebyly uhrazeny. Kromě uvedených listin ještě státní zástupkyně soudu předložila přiznání k dani z příjmů právnických osob společnosti XXXXX a XXXXX za roky 2010 – 2012 s žádostí o jejich předložení Ostravské znalecké, a. s., která ve věci k žádosti obhajoby vypracovala znalecký posudek, o němž bude pojednáno samostatně, která se měla - vycházející z těchto přiznání - vyjádřit ke stavu zásob a k celkové výši krátkodobých pohledávek a závazků, pohledávek po splatnosti a závazků po splatnosti ve vztahu ke každé z této společností. Další zaslání materiálu se týkala společnosti KOVOKARD, ohledně níž správce daně zjistil, že ke dni 31. 3. 2011 vykazuje zásoby v hodnotě přes 40 milionů korun, ke dni 31. 7. 2011 pak přes 50 milionů. Vzhledem k tomu, že sklad měla firma v areálu firmy ZEVOS ve stejných prostorách jako XXXXX, bylo na místě dne 2. 8. 2011 provedeno šetření FÚ Uherské Hradiště, který toto šetření spojil také s šetřením ve vztahu k jeho daňovému subjektu STEELMART s. r. o., který měl mít v uvedeném areálu také uskladněn hutní

materiál. K místnímu šetření se nedostavil ani obžalovaný jako jednatel XXXXX, ani T.K. jako jednatel KOVOKARD, takže šetření bylo konáno pouze vůči STEELMART, jehož jednatel prohlásil, že zboží zde má uskladněno pouze jeho firma. Obžalovaný byl za této situace tázán, zda se dostaví na místo, což odmítl a uvedl, že zboží tam má uskladněno on. Přímou do skladu tedy nebylo možno nahlédnout, neboť kóje o velikosti zhruba 8 x 15 x 5m byla ze všech stran neprůhledná. Zástupce firmy ZEVOS na místě prohlásil, že tento sklad má pronajatý firma XXXXX. Uvedené skutečnosti pak byly zjištěny z vyjádření FÚ Uherské Hradiště adresovaného FÚ Prostějov, jehož byla firma KOVOKARD daňovým subjektem.

57. Státní zástupkyně dále soudu předložila v reakci na zmínku obžalovaného o úhradách faktur formou zápočtů veškeré doklady nacházející se v původním spisovém materiálu, které tento způsob úhrady zachycují a které byly vesměs některými subjekty předloženy v souvislosti s činností správce daně a pochází tedy z daňových spisů. Jednalo se o dohody mezi nejrůznějšími společnostmi v původní trestní věci figurujícími (kromě společností XXXXX a XXXXX ještě XXXXX, MAKO, HYSTER CZ, XXXXX a některé další), přičemž o zápočtu mezi společnostmi, jichž se týká obžaloba, svědčí toliko záznam správce daně ze dne 13. 10. 2011, jemuž byly jednatel XXXXX, tedy obžalovaný, předloženy listiny – dohody ze dne 17. 8. a 25. 8. 2011, které však přílohu záznamu netvoří. Stejné dohody pak obžalovaný předložil jako jednatel XXXXX. Dále byly soudu předloženy inventury skladů obou společností předkládaných při daňových kontrolách obžalovaným, z nichž lze zjistit, že společnost XXXXX měla mít na skladu k 1. 1. 2011 množství odpovídající zhruba 47 kamionům hutního materiálu (po 24 tunách), k 31. 12. 2011 144 kamionům a k 31. 12. 2012 132 kamionům.
58. V přílohovém svazku jsou ještě založeny podklady k uplatněnému nároku na náhradu škody zaslané Generálnímu finančnímu ředitelství příslušným správcem daně, nájemní smlouvy dokládající užívání skladu v Kroměříži na ulici Hulínské společností XXXXX a skladu v areálu ZEVOS v Uherském Brodě společností XXXXX a o užívání manipulační techniky (vysokozdvíhací vozík) ve skladu v Kroměříži (sepsána v únoru 2012) i v Uherském Brodě (sepsána v srpnu 2012), přičemž obě smlouvy byly uzavřeny s firmou Green Material Handling CZ se sídlem v Kroměříži na ulici Hulínské. První vozík byl předán dne 11. 5. 2012, druhý dne 27. 8. 2012, přičemž v obou případech se jednalo o značku Mitsubishi, model FD35N, výrobního čísla EF14E52321 (sklad Kroměříž), příp. EF14E52322 (sklad Uherský Brod), tedy téměř shodného, rozdíl byl tedy pouze v poslední číslovce.
59. Soud se také seznámil s usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 5. 6. 2017 ve věci č. j. KRPZ-27936-1557/TČ-2014-150080-ŠTĚ, kterým bylo zahájeno trestní stíhání obžalovaného D.S. a dále R.S., T.K., M.C. (který ovšem v mezidobí zemřel, ve spise založen úmrtní list) a R.H. (svědek v této věci) pro zločin zkrácení daně dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, jehož se měli obvinění dopustit stručně řečeno tím, že v úmyslu vylákat nadměrné odpočty DPH a zkrátit daň vytvořili obchodní řetězec v základním složení XXXXX– XXXXX– ALPHA Iron – MIL group – RS GREEN group – REBEX, přes který deklarovali fiktivní nákupy a prodeje klínových řemenů a pneumatik, příp. i jiného zboží, ačkoliv žádné obchody neuskutečnili a reálnost obchodů pouze předstírali, k čemuž mělo docházet nejméně v období od 31. 12. 2010 do 27. 11. 2012. V jiné trestní věci pak bylo zahájeno trestní stíhání obviněných R.S., M.C., M.K., L.G. a právnické osoby AXON, kteří se měli dopustit obdobné trestné činnosti s tím, že v tomto případě se jednalo o obchodování s hutním materiálem, na němž se měly podílet kromě uvedené firmy také XXXXX, MIL group a MAKO trade (posledně dvě uvedené firmy až od roku 2013), které měly být tzv. ztracenými obchodníky, tedy těmi, kteří měli být pořizovateli zboží z EU a jako takoví měli přiznat DPH na výstupu, což vedlo k zastření skutečného pořizovatele zboží, kterým měla být firma AXON. Obžalovaný D.S. (v této věci obviněný) se měl na trestné činnosti podílet konkrétně tím způsobem, že daňovou

povinnost vzniklou u ztracených obchodníků neodváděl ČR, když DPH na výstupu neoprávněně kompenzoval uplatněním nároku na odpočty DPH na vstupu z fiktivních nákupů zboží od dodavatelů v ČR. Podle usnesení o zahájení stíhání pak obžalovaný ovládal společnosti XXXXX metal, MIL group a PV next, přičemž mělo být vytvořeno několik variant řetězců, které deklarovaly dodávky zboží od slovenských dodavatelů, mj. i od WANES a KOVACO, o kterých se zmiňoval ve své výpovědi. Ze zprávy U. S. Steel Košice, podle poznatků soudu největšího producenta oceli na Slovensku, soud zjistil, že z uváděných slovenských firem prodávala tato společnost hutní materiál pouze společnosti WANES s. r. o.

60. Státní zástupkyně ještě soudu předložila seznam faktur vystavených slovenskými výše zmiňovanými dodavateli FERROKOV s. r. o. a KOVACO spol. s r. o. odběrateli v ČR firmě XXXXX, příp. MIL group s. r. o., během let 2010 – 2014; ze seznamu lze zjistit, že objem dodávek dosahoval řádově stamilionů korun.
61. Konečně soud provedl také důkaz – pokud se jedná o důkazy listinné – vyčíslením škody poškozeným subjektem, tedy Českou republikou zastoupenou v tomto řízení Generálním finančním ředitelstvím (jehož součástí jsou také výše zmíněné přílohy), které ve svém podání jednak odkázalo na právní normy a judikaturu, které připojení se České republiky k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody umožňují (stručně řečeno je zřejmé, že platební výměr doměřující zkrácenou daň je nevykonatelný, protože právnická osoba nemá žádný majetek, za kteréžto situace nastupuje odpovědnost člena statutárního orgánu), a jednak také škodu způsobenou ČR vyčíslo. Výše škody je tedy dána jednak výší vyplacených nadměrných odpočtů DPH z titulu fiktivních faktur, lze dodat, ať už přímo vyplacených, nebo započtených do daňových nedoplatků, které byly takto poníženy, jednak také snížením daňové povinnosti z titulu téhož, tedy z uplatnění fiktivních faktur. Poškozený subjekt také soudu sdělil, že obžalovaný doposud na náhradě škody ničeho neuhradil (dodatečné výměry byly vesměs vydány během roku 2016, kdy již obžalovaný v uvedených společnostech žádné funkce nevykonával).

Znalecký posudek:

62. Samostatnou kapitolou v rámci provedeného dokazování byl znalecký posudek vypracovaný na základě žádosti obžalovaného Ostravskou znaleckou a. s., která je znaleckým ústavem zapsaným v prvním oddílu seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost v oboru ekonomika se specializací i pro daňovou problematiku. Zástupkyně ústavu Ing. Martina Zublová byla soudem také vyslechnuta a vyjádřila se k naznačené problematice zcela v souladu se znaleckým posudkem v jeho písemné podobě.
63. Nosným závěrem znaleckého zkoumání znaleckého ústavu bylo konstatování, že způsobení ekonomické újmy českému státu tím, že si uvedené firmy obžalovaného uplatnily přijaté faktury na vstupu, tj. uplatnily nárok na odpočet, přinejmenším sporné, kterýžto závěr se týkal všech bodů výrokové části rozsudku, potažmo tedy všech faktur, které dle tohoto rozsudku byly v souvislosti s čerpáním nadměrného odpočtu DPH ve výroku rozsudku uvedeny s tím, že se jedná o faktury fiktivní. Tomuto závěru pak předcházelo konstatování znaleckého ústavu, že učiněné závěry jsou limitovány rozsahem dostupných dokladů a informací, když jejich součástí není účetnictví ani společnosti XXXXX, ani XXXXX, příp. dalších dotčených společností. Ústav proto čerpal zejména z předloženého e-spisu, jehož součástí jsou i zajištěné záznamní povinnosti dotčených společností, protokoly a vyjádření před správcem daně, kopie podaných daňových přiznání k DPH, příp. některé doplňkové materiály. Lze tedy konstatovat, že znalecký ústav měl k dispozici stejné materiály jako soud. Dále tento ústav upozornil, že předmětem znaleckého posudku není posuzování reálnosti vykazovaných plnění, tj. zda skutečně k dodávkám mezi uvedenými společnostmi došlo, či zda se mělo jednat o plnění fiktivní. (Ani toto konstatování

však nezabránilo znaleckému ústavu v následném poukazu na celou řadu dokumentů vztahujících se k dodávkám, přepravám apod., jakož i na úřední záznam PČR, který se zabývá analýzou dodávek v červnu 2011, v němž je uvedeno, že „v tomto případě je důležité a pro zúčastněné subjekty výhodné, že zboží skutečně existuje, což deklarují mimo jiné přepravami a CMR.“)

64. V dalších pasážích znaleckého posudku se pak znalecký ústav zabýval jednotlivými příznáními k DPH a jednotlivými daňovými doklady za jednotlivá zdaňovací období, kterými pak odůvodňoval svůj závěr o spornosti způsobení ekonomické újmy českému státu. Tak například ve vztahu ke zdaňovacímu období červenec 2010, v němž měl podle obžaloby obžalovaný za společnost XXXXX uplatnit nejvíce fiktivních faktur (10FP041 a 10FP054-62), znalecký ústav hodnotil situaci, kdy v podkladech k DPH společnosti XXXXX ze dne 1. 9. 2010 je uplatňován nadměrný odpočet ve výši 2.348.668 Kč, přičemž je vykazováno jediné plnění společnosti XXXXX ve výši základu daně 571.114 Kč (č. 1100D0006) a jediné plnění pro ALPHA Iron ve výši základu daně 2.464.512 Kč (č. 1100A0001), zatímco v podkladech k DPH ze dne 22. 9. 2010 je vykazováno 9 plnění pro XXXXX, přičemž pod číslem dokladu 1100D0006 je uveden základ daně 590.408 Kč a pod dalšími čísly dokladů 1100D007-14 jsou uvedena plnění v celkovém základu daně 3.274.274 Kč. Za uvedený měsíc pak dle obou podkladů k DPH byla uskutečněna plnění v celkové výši základu daně 11.743.342 Kč a tomu odpovídající DPH ve výši 2.348.668 Kč, když obě sestavy se shodují v plněních pro KOVOKARD (3 faktury) a XXXXX(2 faktury). Za dané situace je pak podle znaleckého ústavu zásadní otázka, zda se zbývající plnění uskutečnila pro XXXXX nebo převážně pro ALPHA Iron, přičemž v dalším pak ústav rozebíral jednotlivé doklady. Konstatoval, že mu byly zadavatelem předloženy podklady, jejichž součástí byla i kompletní záznamní povinnost za červenec 2010, která v části evidující přijatá a uskutečněná plnění zahrnovaná do příznání k DPH plně odpovídá záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010 předložené k protokolu ze dne 23. 9. 2010. Součástí záznamní povinnosti předložené zadavatelem ústavu byl také seznam podkladů nezahrnutých do přijatých zdanitelných plnění a seznam podkladů nezahrnutých do uskutečněných zdanitelných plnění, které se v e-spise nenachází, přičemž právě v sestavě Doklady nezahrnuté do uskutečněných zdanitelných plnění za červen 2010 lze nalézt fakturu č. 1100A0001 pro odběratele ALPHA Iron v částce 2.464.512 + DPH, což znamená, že tato faktura byla zahrnuta do účetnictví společnosti XXXXX, když „pouze“ nebyla zahrnuta do plnění, z nichž byla následně příznána daň na výstupu, resp. do uskutečněných zdanitelných plnění uvedených v záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010 předložené správci daně. V této souvislosti pak znalecký ústav konstatoval, že mu není znám důvod, proč v záznamní povinnosti ze dne 1. 9. 2010 byla tato faktura pro ALPHA Iron pravděpodobně označena kontakcí UD, což v systému POHODA znamená zahrnout plnění do příznání, a proč v sestavě ze dne 22. 9. 2010 již byla označena pravděpodobně UN, tzn. nezahrnovat do příznání. Jako odpověď se dle ústavu nabízí běžná lidská chyba. Zahrnutí této faktury do účetnictví společnosti XXXXX pak podle ústavu také koresponduje s vyjádřením jednatele v rámci protokolu ze dne 27. 1. 2011, kdy potvrdil vystavení faktury pro ALPHA Iron a doložil přílohy o realizaci zakázky vč. dokladu o úhradě (nebylo však součástí protokolu). Dále poukázal znalecký ústav porovnáním faktur vystavených společností XXXXX společností XXXXX dle záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010 s fakturami přijatými společností XXXXX od XXXXX dle záznamní povinnosti ze dne 1. 9. 2010, pak lze zjistit, že u společnosti XXXXX jsou uplatněny na vstupu shodné částky jako u XXXXX na výstupu dle záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010, když rozdíl je pouze ve faktuře 10FP041, která je u XXXXX „navíc“. V sestavě Doklady nezahrnuté do uskutečněných zdanitelných plnění za červen 2010 u XXXXX se však objevuje faktura č. 1100D0005 vystavená pro XXXXX dne 11. 6. 2010 se zcela shodným daňovým základem 567.600 Kč, přičemž její zařazení do různých zdaňovacích období je v praxi dle ústavu zcela běžné. Za dané situace pak dospěl znalecký ústav k závěru, že způsobení újmy českému státu je přinejmenším sporné, neboť v případě platnosti údajů uvedených v záznamní povinnosti XXXXX ze dne 22. 9. 2010 by tato společnost na výstupu řádně příznala plnění

uskutečněná pro XXXXX a DPH by na výstupu odvedla ve stejném rozsahu, jako si XXXXX nárokovala na vstupu. (V písemném posudku se již ústav nevyjádřil k dalšímu rozdílu v sestavách, kterým byla výše plnění pro IMPEX, když v pozdější záznamní povinnosti tato výše byla téměř zhruba o 800 tisíc korun nižší, pouze u hlavního líčení znalkyně uvedla, že se to stát může, když je např. potřeba opravit doklad, tak se to řeší tak, že se upraví až faktura). Dále se znalkyně již nedokázala vyjádřit k faktu, že se v záznamních povinnostech významně změní počet faktur, ale výsledná částka – daňový základ – zůstává stejná.

65. Dále pokud se jedná o zdaňovací období června 2011, kdy měla společnost XXXXX nárokovat nadměrný odpočet DPH z titulu dalších pěti faktur, které se neobjevily v daňových dokladech XXXXX, v kteréžto souvislosti ústav poznamenává, že PČR (potažmo obžaloba, pozn. soudu) nijak neodůvodňuje, proč nemohou být údaje u společnosti XXXXX správné a u XXXXX nesprávné. V této souvislosti se pak znalecký posudek zabývá dodávkami XXXXX pro MIL group, které byly řádně přiznány (byly deklarovány v záznamní povinnosti XXXXX), přičemž si společnost MIL group tato plnění neuplatnila na vstupu, jak vyplývá z jejího vyjádření, pak podle znaleckého ústavu nelze vyloučit, že část těchto plnění mohla být poskytnuta právě XXXXX (a nějaké další společnosti, neboť celková výše plnění pro MIL group téměř 20 milionů korun dle záznamní povinnosti ze dne 25. 7. 2011). Ústav také poukázal na fakt, že příslušné faktury vystavené XXXXX pro XXXXX jsou součástí předložených dokladů, když byly předloženy správci daně při kontrole XXXXX. I v tomto případě, podobně jako v předchozím, pak podle ústavu platí, že možnosti ověření předmětných plnění v rámci dalších účetních sestav jsou velmi omezené, přičemž na jedné straně poukázal na shodu sestav fakturace dle odběratelů a podle dodavatelů za rok 2011 u uvedených společností, a na straně druhé na druhou verzi záznamní povinnosti za červen 2011 u XXXXX ze dne 25. 7. 2011, kterou obžalovaný zaslal správci daně dne 20. 5. 2013, přičemž tuto situaci shrnul konstatováním o značných nesrovnalostech v účetnictví společností XXXXX a XXXXX.
66. V dalších měsících (7,9,10/2011) se pak opakuje situace (jednalo se již pouze o jednu fakturu), kdy plnění vykázána na vstupu u XXXXX neodpovídají plněním na výstupu u XXXXX a kdy předmětná faktura není evidována v sestavě Fakturace podle dodavatelů/odběratelů 2011 nebo 2012, přičemž však součástí e-spisu je také evidence společnosti XXXXX Seznam dodavatelů a odběratelů, v němž předmětná faktura figuruje. Přitom také tato faktura byla součástí předložených dokladů předložených při některém z jednání mezi správcem daně a obžalovaným. V případě období říjen 2011 bylo dále zjištěno, že spolu korespondují údaje o fakturách vystavených v roce 2011 dodavatelem XXXXX pro ALPHA Iron v sestavách inventarizace pohledávek a přijaté faktury za ALPHA Iron a Fakturace podle odběratelů za XXXXX, z čehož lze podle ústavu dovozovat reálnost předmětné dodávky pro ALPHA Iron. Další opakující se situací (3,4,8,9,10,11,12/2012) pak bylo, že společnost XXXXX nevykázala na výstupu žádná uskutečněná zdanitelná plnění, a to přesto, že u XXXXX je v doložených dokladech – přiznání k DPH, záznamní povinnost, seznam dodavatelů a odběratelů – plná shoda ohledně předmětných faktur.
67. K žalovanému zkrácení daně u společnosti XXXXX za červen 2010, kdy byl nárokován nadměrný odpočet z titulu pěti faktur, dle obžaloby fiktivních, znalecký ústav opětovně polemizuje s výkladem nastalé situace ze strany obžaloby, kdy nesoulad mezi vykazovanými plněními komentuje poznámkou, že PČR, příp. obžaloba, neodůvodňuje, proč nemohou být údaje u XXXXX správné a údaje u XXXXX nesprávné. Přitom ústav poukázal na vyjádření zaslání jednatelem XXXXX M.C. policii v srpnu 2012, k němuž přiložil sestavu faktur vydaných pro XXXXX v roce 2010 (datum tisku 8. 5. 2012), která však nekoresponduje se sestavou faktur, kterou zajistila policie k daňovému přiznání za červen 2010, která obsahuje jednu fakturu pro XXXXX ze dne 27. 5. 2010 č. 10PP003, ale i faktury uplatněné ze strany XXXXX, přičemž

odběratelem měla být společnost AXON, spol. s r. o. Ani evidenci společnosti XXXXX tedy nelze podle ústavu považovat za řádnou a spolehlivou. Za této situace by tedy nebyla škoda českému státu způsobena za předpokladu, že by XXXXX zaplatila daň na výstupu, XXXXX by si ji uplatnila na vstupu a AXON by si ji na vstupu neuplatnila.

68. Ke zdaňovacímu období červen 2011 u XXXXX ve vztahu k fakturám vystaveným XXXXX pak znalecký ústav uvedl, že předmětných pět faktur (11FP054-58) nefiguruje nikde jinde než v záznamní povinnosti XXXXX ze dne 25. 7. 2011, a že tedy nejsou zahrnuty ani v záznamní povinnosti u XXXXX, ani v sestavě Fakturace dle odběratelů, ani v sestavě Seznam dodavatelů a odběratelů 2011 tamtéž, ani v sestavě Fakturace dle dodavatelů u XXXXX. Pouze v rámci řízení před správcem daně dle protokolu ze dne 7. 9. 2011 předložil zástupce XXXXX kupní smlouvu mezi XXXXXa XXXXX a doložil ke každé faktuře dodací a přepravní listy (které nebyly k dispozici). Zpochybnění realizace transakcí mezi XXXXX a XXXXX jen na základě těchto dílčích sestav však ústav nepovažoval za zcela objektivní, když zmiňované předložené dokumenty naznačují, že k dodávkám mohlo reálně dojít, přestože nebyly řádně zavedeny do účetnictví XXXXX a především XXXXX.
69. Pokud se konečně jedná o dodávky od XXXXX pro XXXXXv témže zdaňovacím období, znalecký ústav konstatoval, že je k dispozici daňové přiznání podané společností XXXXX, dle něhož objem uskutečněných tuzemských plnění činil 21.508.600 Kč, ovšem záznamní povinnost přiložena není (XXXXX přitom vykazovala dodávky od XXXXX v celkovém objemu 34.071.969 Kč, pozn. soudu). V rámci místního šetření u daňového subjektu MIL group však byla získána sestava přijatých faktur za červen 2011, z níž lze dovozovat, že se plnění v rozsahu 31.091.942 Kč uskutečnila pro MIL group. V daňovém spise XXXXXje pak založena jedna faktura č. 11WM11002 (= 11FP052 u XXXXX, daňový základ 12.403.407 Kč) vystavená společností XXXXX na XXXXX včetně příjmy na sklad a dodacích a přepravních listů, což podle ústavu znamená, že nejméně tato jedna faktura byla reálně vydána, když navíc se v jednom z úředních záznamů policie uvádí, že veškeré zboží, které je uvedeno v daňovém dokladu výše uvedeného čísla bylo dohledáno na daňových dokladech za 6/2011 vystavených společností MAKO trade na AXON. Znalecký ústav i za těchto okolností uzavřel, že způsobení újmy českému státu je sporné, neboť v případě dodávek od XXXXX alespoň k jedné z nich mohlo reálně dojít.
70. V obecné rovině pak lze shrnout, že naznačeným způsobem znalecký ústav zpochybnil vznik majetkové újmy českému státu ve všech bodech obžaloby, když sice konstatoval na jedné straně nesoulad údajů v záznamních povinnostech dodavatelů a odběratelů, nicméně vždy nalezl soulad mezi jednotlivými fakturami a mezi některými jinými předloženými účetními doklady (někdy se ani netýkajícími dotčených společností), např. mezi záznamní povinností a fakturací dle odběratelů. Konstatoval také, že dle předložených dílčích účetních dokladů – výstupů/sestav – účetnictví společností XXXXX a XXXXX, příp. XXXXX rozhodně nemohlo podávat věrný a poctivý obraz ekonomické situace těchto společností. Dále znalecký ústav konstatoval, že závěry obžaloby o fiktivnosti plnění se opírají o de facto nesrovnalosti v dokladech, ovšem k vyhodnocení, zda k těmto plněním skutečně docházelo, žádná analýza provedena nebyla. Přitom skutečný pohyb zboží je stěžejní pro posouzení oprávněnosti nároku na uplatnění odpočtu DPH na vstupu.

Vyhodnocení provedeného dokazování, skutkové závěry:

71. Po vyhodnocení popsané důkazní situace soud především konstatoval, že od počátku trestního řízení zde nebyly pochybnosti o průběhu skutkového děje potud, pokud obě uvedené firmy, za které jednal z titulu své funkce jednatele obžalovaný, v jednotlivých ve výroku rozsudku uvedených zdaňovacích obdobích podaly přiznání k DPH s uplatněním nároku na vyplacení

nadměrného odpočtu DPH z titulu jednotlivých uskutečněných zdanitelných plnění představovaných jednotlivými ve výroku rozsudku uvedenými fakturami, dle nichž buď firma XXXXX nebo XXXXX zaplatila za dodávku hutního materiálu a následně si tedy nárokovala nadměrný odpočet, neboť DPH již měla být zaplacená na výstupu prodejcem materiálu, tedy opět buď firmou XXXXX nebo XXXXX a v několika málo případech firmou XXXXX metal. Nadměrný odpočet také byl ve všech případech vyplacen, přičemž v důsledku jeho uplatnění také došlo ke snížení daňové povinnosti. Uvedené skutečnosti nijak nezpochybňoval ani sám obžalovaný, což by ostatně ani nebylo dost dobře možné, neboť tato fakta jsou spolehlivě dokládána jednotlivými výše zmíněnými účetními doklady a jednotlivými příznámi k DPH, jakož i správcem daně, který vyčíslil uvedeným společností vyplacenou částku a také snížení vlastní daňové povinnosti. Veškeré prováděné dokazování se tedy zaměřilo na zkoumání reálnosti tvrzených plnění, resp. na reálnosti dodávek materiálu dle jednotlivých uplatněných faktur, neboť pouze tato reálnost by odůvodňovala uplatnění nároku na vyplacení nadměrného odpočtu; v opačném případě by pak bylo možno uvažovat o podvodném jednání vůči státu, které by mělo za následek způsobení škody v rozsahu vyplaceného nadměrného odpočtu, na který zainteresované firmy neměly nárok, jakož i v rozsahu snížené daňové povinnosti. Jak je zřejmé z rozhodnutí o vině obžalovaného, dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že dodávky materiálu reálné nebyly, jinými slovy řečeno, že vystavené faktury byly pouze fiktivní, a pokud na tyto fiktivní faktury obžalovaný odkazoval v podaných příznámi k DPH a v jednotlivých daňových dokladech, činil tak s jediným úmyslem dosáhnout vylákání výhody na dani v podobě vyplacení nadměrného odpočtu a také snížení své daňové povinnosti. K tomuto závěru dospěl soud z následujících důvodů.

72. V průběhu řízení před soudem si nebylo možno nepovšimnout faktu (z obžaloby nevyplývajícího), který poměrně zásadně ovlivnil soudní rozhodnutí, tedy že v obžalobě popisované obchody mezi XXXXX a XXXXX probíhaly v rámci obchodování realizovaného v podstatně širším rozsahu mezi nemálo dalšími firmami s obchodními názvy XXXXX metal (o níž jako jediné byla v obžalobě zmínka), dále ALPHA Iron, MIL group, NORD STEEL, MAKO trade či AXON, pokud se jedná o tuzemské, jakož i mezi některými z těchto firem a firmami zahraničními se sídlem na Slovensku, jako byly REBEX, WANES, KOVACO nebo Iron One. Obchody tedy neprobíhaly pouze mezi XXXXX a XXXXX, ale také mezi těmito dvěma firmami a některými dalšími uvedenými. Ani tento fakt koneckonců obžalovaný nijak nezpochybňoval, když se vyjadřoval v tom smyslu, že v případě obchodu s hutním materiálem nebylo možné, aby se zboží dostalo od jeho producenta ke konečnému odběrateli jinak než přes několik překupnických firem, kterými tedy podle něho byly firmy výše uvedené. Toto vyjádření obžalovaného mimochodem soud považuje za jedno z řady pochybných, o nichž bude zmínka dále; o pravdivosti uvedeného tvrzení soud pochybuje proto, že je považuje za velmi diskutabilní z hlediska ekonomického, alespoň tedy z pohledu K. odběratele, který by nepochybně neměl důvod odebírat zboží v ceně povýšené o marže několika překupníků, ale dokázal by si zajistit dodávky v ceně pro něj daleko výhodnější. Soud navíc dále pochybuje i o tvrzení obžalovaného, že neznal konečné odběratele ze Slovenska dováženého hutního materiálu, neboť toto obchodování se ho již netýkalo. Pochybnosti soudu vyplývají jednak ze zjištění, že mezi zmiňovanými firmami probíhala velmi úzká spolupráce, což dokládají jednak daňové doklady zachycující obchodování mezi firmami, ale také úzké kontakty mezi obžalovaným a představiteli či zaměstnanci těchto dalších firem, které nezpochybnil ani obžalovaný; viz např. svědek V., kterého obžalovaný řídil ve funkci jednatele firmy NORD STEEL, nebo svědek H., který byl jak jednatelem firmy REBEX, tak skladníkem ve firmách, které byly součástí řetězce. Navíc nelze ani přehlédnout značné množství faktur vystavených oběma firmami obžalovaného na REBEX (se sídlem na Slovensku) v letech 2012 - 2014, které kromě tvrzení obžalovaného o neznalosti K. odběratele (REBEX dle obžalovaného neměl být součástí řetězce firem se sídlem v ČR) zpochybňují i další tvrzení obžalovaného, dle něhož se zboží ze Slovenska koupené na

Slovensko již nevracelo. Pokud tedy nelze v dané věci o něčem pochybovat, je to hustá síť vzájemných kontaktů existujících mezi jednotlivými firmami.

73. V této souvislosti také obžalovaný sám ve své výpovědi použil výraz „řetězec“ ve smyslu řetězec firem, mezi nimiž k obchodům dochází, přičemž již dříve soud nemohl přehlédnout, že popisované obchodování nápadně připomíná tzv. karuselové obchody, tedy fiktivní obchody probíhající v rámci řetězce firem za účelem vylákání nadměrného odpočtu DPH, přičemž některé z článků řetězce musí mít sídlo v jiném státě EU, když zpravidla se jedná o Slovenskou republiku z důvodů jazykových, geografických i kulturních. Karuselové obchody lze považovat za určitý fenomén, s nímž se orgány činné v trestním řízení setkávají zhruba asi 10 let (přičemž i zdejší soud rozhodl v několika trestních věcech o vině obžalovaných fyzických i právnických osob zúčastněných na těchto obchodech) a o němž dokonce byla i sepsána odborná publikace. Právě tato nápadná podobnost s karuselovými obchody, stejně jako některé další momenty, především pak působení obžalovaného ve více firmách, ať už z titulu jednatelství či plné moci, což fakticky znamenalo, že obžalovaný obchodoval sám se sebou nebo s někým, koho do funkce dosadil a kterému dával detailní pokyny, jak ve funkci postupovat, což nepochybně ani v podmínkách České republiky na počátku 21. století není situace standardní, či opuštění funkcí jednatele obžalovaným z důvodu nepříznivého psychického rozpoložení a převedení firem na prakticky nekontaktovatelné subjekty se sídlem mimo EU, jakož i fakt, že není k dispozici kompletní účetnictví obou firem (fakt, že správce úložiště firma XXXXX účetnictví vymazala po skončení smluvního vztahu již pouze dokresluje vedle stavu, v jakém účetní doklady shledala Ostravská znalecká, nestandardnost až absurditu celkové situace, kterou se soud zabýval a k níž přispěl i nesoulad mezi tvrzením obžalovaného a svědkyně J. ohledně vedení účetnictví v papírové podobě – bylo vedeno x nebylo vedeno) vedly soud k poměrně výrazným pochybnostem v tom směru, zda se obchody mezi uvedenými firmami XXXXX a XXXXX odehrávaly na legální bázi, tedy zda byly skutečnými obchody, nebo jen obchody předstíranými a sledujícími zcela jiný cíl než koupi a prodej za účelem dosažení zisku.
74. Samotné rozhodování soudu o vině obžalovaného tedy de facto spočívalo v hledání odpovědi na otázku, zda nesoulad mezi nejrůznějšími výše zmiňovanými daňovými doklady, o němž objektivně není pochyb a který potvrzuje i znalecký posudek Ostravské znalecké, a. s., je důkazem fiktivnosti jednotlivých faktur a obchodů, jak jej hodnotí obžaloba, nebo spíše důsledkem řady chyb, k nimž docházelo při tvorbě účetních dokladů a při jejich zaúčtování. Jak je zřejmé z výroku rozsudku, soud se přiklonil k první variantě vysvětlení nesrovnalostí mezi doklady, a to z několika důvodů.
75. Prvním z nich je výše zmiňované zasazení obchodování (soud bude pro zjednodušení používat tento výraz, byť se jednalo o kvalitativně zcela jinou činnost, o obchodování předstírané) mezi XXXXX a XXXXX do naznačovaného věcného a historického rámce, k čemuž lze ještě doplnit, že právě uváděná léta 2010 - 2014 byla obdobím boomu zmiňovaných karuselových obchodů; termín *modus operandi* se zpravidla používá ve vztahu ke konkrétnímu pachateli trestné činnosti, avšak dle názoru soudu by jej bylo možno vztáhnout i ke konkrétnímu času a místu, kdy a kde se stává určitý druh trestné činnosti čtenějším v důsledku vzájemného inspirování mezi pachateli trestné činnosti. Jak již se soud vyjádřil výše, považuje vyloučení trestní věci ohledně obžalovaného a projednávaných skutků za nedůvodné a komplikující objasnění skutkového stavu věci, neboť tato izolace popisovaného skutkového děje z celkového širšího dějového rámce by mohla i vést k akceptaci některých momentů obhajoby obžalovaného, kdy stěžejním bylo jeho tvrzení o chybách, k nimž při vytváření daňových dokladů a při vedení účetnictví docházelo. Obecně řečeno, věřit tomuto tvrzení je dosti obtížné, což samozřejmě neznamená, že by ho bylo možno tímto považovat za vyvrácené. Soud si je pochopitelně vědom toho, že k chybám při vedení účetnictví může docházet např. pouhým „překliknutím“ při práci

s účetními doklady, což bylo kvalifikovaně potvrzeno i některými svědky, konkrétně svědkem K. z firmy XXXXX i svědkem J. z firmy Stormware, avšak nedostatky v účetnictví takto způsobené, by musely být velmi jednoduše odstraněny zcela standardními postupy účetní na konci každého zdaňovacího období při kontrolách účetních sestav. Lze samozřejmě namítnout, že k nedostatkům mohlo docházet i na straně účetní, která předmětné nesrovnalosti neodstranila, nicméně takové vysvětlení by soud mohl akceptovat tehdy, pokud by k nim případně docházelo výjimečně, avšak v daném případě k nim docházelo soustavně a navíc v souvislosti s nimi vždy vznikaly na straně správce daně pochybnosti, zda byl oprávněně uplatněn nárok na nadměrný odpočet DPH (nemluvě tedy o tom, že svědkyně J. se vyjádřila tak, že takovéto chyby nedělala). Pokud se tedy jedná o ony chyby, tyto v teoretické rovině připustili někteří slyšení svědci; sám obžalovaný dotázán, o jako chyby se konkrétně jednalo, se omezil na popis stavu, kdy fakturoval jak on, tak i svědkyně, což však podle soudu rozhodně nevysvětluje například situaci z července 2010, kdy v záznamní povinnosti – uskutečněná plnění u XXXXX ze dne 1. 9. 2010 je obsažena faktura pro ALPHA Iron na částku 2.464.512 Kč, zatímco v záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010 již ALPHA Iron nefiguruje, ale figuruje zde 8 faktur vystavených na XXXXX. Další rozdíly pak jsou i v daňovém základu u jediné faktury pro XXXXX, která je v obou záznamních povinnostech, přičemž se však liší v daňovém základu, a také ve faktuře vystavené na IMPEX, která se také objevuje v obou daňových přiznáních, ale také s podstatně rozdílným základem daně. Fakt, že i za této situace je celkový daňový základ dle obou záznamních povinností stejný, rozhodně neposiluje věrohodnost té či oné záznamní povinnosti, ale spíše vede k závěru, že bylo nutno se nějakým způsobem do onoho celkového základu daně „trefit“ a současně do něj zahrnout faktury, které uplatnila XXXXX již dříve na vstupu. Ostravská znalecká ve svém posudku k této problematice uvádí, že zadavatel jí předložil kompletní záznamní povinnost společnosti XXXXX za 6,7/2010 (s ohledem na tvrzení obžalovaného, že nemá přístup k žádným dokladům, což uváděl např. v souvislosti s požadovaným vyjádřením se k jednotlivým fakturám objevujícím se v obžalobě, se také nabízí otázka, kde ji získal), a to včetně sestav Doklady nezahrnuté do uskutečněných zdanitelných plnění (v posudku uvedeno červen, ale jedná se o červencovou sestavu, jak lze zjistit z přílohy č. 1 posudku), kde se hned v první položce nachází ona faktura vystavená pro ALPHA Iron, která tedy podle ústavu evidentně byla zahrnuta do účetnictví XXXXX, „pouze“ nebyla zahrnuta mezi plnění, z nichž byla přiznána daň na výstupu. K tomu znalecký ústav poznamenal, že mu není známo, proč v záznamní povinnosti ze dne 1. 9. 2010 byla tato faktura pravděpodobně označena kontakcí UD, tj. zahrnovat plnění do přiznání, a proč v sestavě ze dne 22. 9. 2010 pravděpodobně kontakcí UN, tj. nezahrnovat do přiznání. Dále pak ústav poukázal na shodu záznamní povinnosti XXXXX ze dne 1. 9. 2010 (faktury přijaté) se záznamní povinností XXXXX ze dne 22. 9. 2010 s výjimkou jedné faktury, která zase byla „nalezena“ mezi nezahrnutými plněními za červen 2010 u XXXXX.

76. S tímto (možným) vysvětlením rozdílů mezi záznamními povinnostmi, kterým tedy má být chyba při zadávání kontace u předmětné faktury ALPHA Iron, se však soud nemůže spokojit. Podle jeho názoru totiž není třeba zabývat se tím, proč v záznamní povinnosti z 1. 9. 2010 je tato faktura obsažena a ve druhé pozdější nikoli, ale spíše tím, proč byla faktura pro ALPHA Iron pro účely kontroly ze dne 23. 9. 2010 v tisku ze dne 22. 9. 2010 nahrazena 8 fakturami vystavenými pro XXXXX. Kdyby totiž v záznamní povinnosti ze dne 22. 9. 2010 pouze chyběla, lze předpokládat, že v sestavě ze dne 1. 9. 2010 by „nechybělo“ oněch 8 faktur, to všechno pak při zcela shodném celkovém daňovém základu. Tomuto vysvětlení pak ani nenasvědčují zmíněné další odlišnosti, tedy rozdíly v daňových základech u dvou dalších faktur. Soud se tedy nedomnívá, že by tyto rozdíly mezi záznamními povinnostmi bylo možno vysvětlit natolik jednoduše, jak se o to snaží znalecký ústav (i když i tento se zmiňuje pouze o pravděpodobnosti), ale naopak má za to, že vysvětlení nutno hledat ve snaze dosáhnout souladu mezi fakturami vydanými společností XXXXX a fakturami přijatými společností XXXXX pro potřeby probíhajícího daňového a později trestního řízení, přičemž tato snaha nepochybně měla poměrně

sofistikovanou podobu a nutně spočívala v zásazích do účetního systému, potažmo do účetních dokladů. Soudu samozřejmě není známo, zda tyto zásahy prováděl obžalovaný sám či někdo lépe ovládající účetní systém Pohoda, což samozřejmě není až tak podstatné; podstatné je, že se tak dělo v zájmu obžalovaného jako jednatele obou společností a že také on jako jednatel předložil obě záznamní povinnosti správci daně, čemuž předcházelo zahrnutí předmětných přijatých faktur do příznání k DPH společností XXXXX, za kterou příznání podával. Kromě toho je třeba zdůraznit, že není naprosto žádný důvod pro existenci dvou různých zásadních povinností, když tyto systém Pohoda generuje automaticky, jak potvrdil svědek ze společnosti Stormware; pokud tedy obžalovaný potřeboval předmětnou záznamní povinnost ke kontrole dne 23. 9. 2010, postačovalo si ji jednoduše vytisknout a tato by měla mít stejnou podobu jako sestava s tiskem ze dne 1. 9. 2010 (a nebylo tedy nutno fakturu ALPHA Iron znovu někam začleňovat, jak naznačoval ústav).

77. Pokud se dále jedná např. o následující zdaňovací období června 2011 (viz str. 21 rozsudku), předestírá znalecký ústav jako možnost vysvětlení nesouladu mezi daňovými doklady XXXXX a XXXXX plnění ze strany XXXXX pro MIL group, která však dle svého vyjádření přijatá plnění neneviduje na rozdíl od XXXXX, což vedlo znalecký ústav k úvaze, že část těchto plnění mohla být poskytnuta právě XXXXX a „nějaké další společnosti“, kterážto zmínka činí tyto úvahy ústavu dle přesvědčení soudu až příliš volnými. V návaznosti na tyto úvahy pak znalecký ústav konstatoval, že možnosti ověření předmětných plnění v rámci dalších účetních sestav jsou velmi omezené, když jednou z nich je sestava společnosti XXXXX Fakturace podle odběratelů, v rámci které jsou uvedeny faktury vystavené pro XXXXXv částkách odpovídajících záznamní povinnosti XXXXX, a naopak není evidována žádná faktura pro MIL group. Přitom v sestavě XXXXX Fakturace podle dodavatelů jsou faktury od XXXXXuvedeny, což znamená, že tyto dvě sestavy spolu korespondují. Současně však ústav také připustil, že existuje také ještě jedna verze záznamní povinnosti daňového subjektu XXXXX, v níž jsou faktury přijaté od XXXXXuvedeny také, ovšem v odlišných částkách. V této souvislosti soud poznamenává, že považuje za zcela nepodstatné, že tyto částky byly odlišné pouze „mírně“, jak ústav uvádí; za podstatné však považuje, že tato odlišnost opět znamená zásah do účetnictví, tedy do evidovaných účetních dokladů, který samozřejmě soud nutí k pochybnostem o seriózním vedení účetnictví společnostmi obžalovaného, ale naopak vede soud k úvahám o vytváření účetních dokladů podle momentálních potřeb obžalovaného. Znalecký ústav pak dále konstatuje, že i tato skutečnost (tedy další různé záznamní povinnosti) potvrzuje značné nesrovnalosti v účetnictví obou společností, se kterým nelze než souhlasit. V této souvislosti pak ještě soud nemůže nechat bez povšimnutí poukaz ústavu na průběh odstraňování pochybností ze strany správce daně dle protokolu ze dne 7. 4. 2014, kdy obžalovaný správci daně sdělil, že se odborné firmě dosud nepodařilo stoprocentně obnovit zálohy serveru, k čemuž lze jednak poznamenat, že lze pouze litovat toho, že obžalovaný toto sdělení více nerozvedl a nevysvětlil, jak by obnova záloh serveru mohla přispět k odstranění nesrovnalostí mezi účetními doklady. Současně je také třeba poukázat na výpověď svědka K. z XXXXX v tom směru, že během předmětného období, pokud obžalovaný po společnosti požadoval nějaké opravné kroky, jednalo se o samé lze říci „blbosti“, přičemž chybějící doklady v sestavách s ním řešil až v loňském roce, z čehož lze dovozovat, že ono vyjádření obžalovaného při kontrole bylo k uvedenému dni sice svým způsobem pravdivé, avšak neúplné, neboť nedodal, že příslušnou firmu o potřebný zásah ještě nežádal. Ve vztahu k namítaným chybám pak rozhodně nelze ani pominout vyjádření svědka K., který uvedl, že obžalovaný (či účetní) mohli kdykoli odkudkoli přistupovat do systému a ukládat takto účetní doklady. Pokud tedy obžalovaný poukazoval na svoji nedostatečnou znalost používání systému pohoda, která se projevovala tím, že vystavil fakturu a tím to pro něj skončilo, nepůsobí toto jeho tvrzení na soud příliš přesvědčivě, neboť kdyby tomu tak bylo, faktura by se v účetnictví vůbec neobjevila. Navíc se tedy velmi obtížně věří i samotnému tvrzení, že v obou firmách panovala po

dobu 4 let naznačovaná chaotická situace, kdy jak obžalovaný, tak i účetní jeden přes druhého nezávisle na sobě vystavovali a ukládali, či neukládali faktury.

78. Soud však považuje za nutné především ve vztahu ke zdaňovacímu období červen 2010 a k zásadní úvaze znaleckého ústavu, která se tohoto období týká, tedy že PČR (potažmo obžaloba) nijak neodůvodňuje, proč nemohou být údaje u XXXXX správné a údaje u XXXXX nesprávné, uvést – přičemž je třeba zdůraznit, že tento jeho náhled platí v této věci obecně - že úvahy o správnosti či nesprávnosti údajů v účetních dokladech či o možných chybách při práci s účetním systémem Pohoda by zde měly své místo v případě, pokud by obžalovaný měl někdy snahu jako jednatel XXXXX a XXXXX o skutečné podnikání a o seriózní vedení účetnictví a pokud by jeho prvotní snahou nebylo dosáhnout vyplacení nadměrného odpočtu DPH státem. Za tohoto předpokladu by pak nepochybně měl svůj důkazní význam ve vztahu ke zjištěným nesrovnalostem i vypracovaný znalecký posudek, s nímž však soud považuje za vhodné i za této situace polemizovat ohledně jednotlivostí za účelem vysvětlení, že tento posudek soud nepřesvědčil o spornosti způsobení majetkové újmy státu nejen z důvodů takřkajících globálních, ale i z důvodů konkrétních týkajících se jednotlivostí. Takto tedy soud může ve vztahu k údajům v účetní evidenci XXXXX, kterými argumentuje obžaloba a které se objevují v přiznání k DPH za 6/2011 – dodání zboží v tuzemsku – základ daně 33.686.991 Kč korespondující s dodáním zboží KOVOKARD a MIL group – které se objevují v evidenci DPH – uskutečněná tuzemská plnění, která jsou dána soupisem faktur a dodávek zboží ve stejné hodnotě pro tytéž firmy – že tyto v žádném případě nepovažuje za chybné; chyba může skutečně spočívat například v opakovaně zmiňovaných překlepnutích, ne však v uvádění sofistikovaných údajů, které s přihlédnutím k určité relaci mezi nimi vykazují určitou míru logiky. Soud tedy opakuje, že zde podle jeho názoru není na místě uvažovat o chybných či správných údajích, neboť „správné“ údaje ve smyslu tom, že zachycují ekonomickou činnost firmy ve shodě s realitou s velkou pravděpodobností ani neexistují, ale že si postačí povšimnout, zda zde existují rozpory mezi údaji, kdy na základě jedněch z těchto údajů došlo ke skutečnému vyplacení nadměrného odpočtu DPH. Soud samozřejmě nemůže vyloučit, že v rámci obchodů mezi XXXXX a XXXXX může existovat faktura, která zachycuje skutečný pohyb zboží, avšak jednak není mezi těmi, které jsou uvedeny v rozsudku, a jednak se nejednalo o obchod za účelem dosažení zisku, ale o pohyb zboží, který měl vytvořit zdání běžné podnikatelské činnosti.
79. Obdobná je pak situace i v červenci, září a říjnu 2011, kdy znalecký ústav poukazuje na situaci v účetnictví XXXXX, kde chybí záznamní povinnost, pro koho byla uskutečněna vykázaná plnění, která co do základu daně odpovídají plněním pro společnosti KOVOKARD či ALPHA Iron, u nichž pak nebylo zkoumáno, zda předmětné plnění skutečně nepřijaly. Současně pak znalecký ústav poukazuje na skutečnost, že předmětné faktury vystavené společností XXXXX byly součástí dokladů předložených správci daně, přičemž se tyto faktury objevují i v evidenci u XXXXX (například v Seznamu dodavatelů a odběratelů). Zde tedy opět platí, že jsou zde k dispozici doklady (daňové přiznání, přehled fakturací), z nichž vyplývá, že XXXXX dodávala předmětná plnění jiným firmám a nikoli XXXXX (u nichž pak nebylo zkoumáno, zda plnění skutečně přijaly a zda z nich uplatnily nárok na odpočet), které však soud nemůže považovat z výše uvedených údajů za chybná, ale za sledující určitý účel. V této souvislosti však podle názoru soudu také platí, že i kdyby tyto firmy předmětná plnění skutečně přijaly a neuplatnily nadměrný odpočet (otázkou je, proč by takto postupovaly), neznamená to, že by jej mohl uplatnit obžalovaný jako jednatel XXXXX, neboť tento by tato plnění zákonitě přijmout nemohl (i když by bylo možno mít za to, že ekonomická újma ve vlastním slova smyslu nemohla vzniknout); odpočet by takto uplatnil neoprávněně, neboť by žádné plnění reálně neobdržel a tudíž by za něj nepochybně ani neplatil, a takto by státu ekonomickou újmu svým podvodným jednáním způsobil. Pokud dále znalecký ústav poukazuje na předmětné faktury, že byly součástí předložených podkladů či že se nacházely v evidenci, má soud za to, že se jedná o zjištění

nikterak překvapivá v situaci, kdy obžalovaný u těchto faktur nárokoval nadměrný odpočet. Znalecký ústav v posudku v rámci svých úvah nikde přímo nezmiňuje, co dle něj z těchto zjištění o existenci dokladů vyplývá, nicméně pokud má za to, že předložené faktury od XXXXX pro odběratele XXXXX dokládají reálnost plnění, tento názor s ním soud nesdílí. Navíc by ústav takto připouštěl reálnost jak dodávky pro jiné firmy, tak i pro XXXXX. Lze snad ještě poznamenat, že za stávající důkazní situace, kterou lze ve shodě se znaleckým ústavem mimo jiné charakterizovat i jako „značné nesrovnalosti“ v účetnictví obou firem obžalovaného, lze dospívat k takovýmto někdy až bizarním závěrům, přičemž soud má i jisté pochybnosti o tom, zda zde jsou vůbec možné racionální a logické myšlenkové postupy, kterými by bylo možno danou podobu účetnictví vysvětlit; soud může pouze zopakovat, že se kloní k názoru, že taková možnost by zde byla, pokud by obžalovaný příp. jiné zainteresované osoby ze zainteresovaných firem měly snahu vést řádné účetnictví.

80. Pokud se pak jedná o nejčastější situaci objevující se u XXXXX během roku 2012, kdy obžalovaný jako jednatel této firmy uplatňuje nadměrný odpočet, avšak XXXXX žádné plnění v tuzemsku nevykázala, přičemž je ústavem poukazováno na předložení dokladů firmou XXXXX, „které spolu plně korespondují“, lze podle soudu opětovně konstatovat, že pokud tato firma příslušné faktury uplatnila, je vcelku logické, že se i objevují v nejrůznějších sestavách. V situaci, kdy však tyto faktury nemají svůj protějšek v evidenci dodavatele, soud veden úvahami naznačenými již výše, neakceptuje vysvětlení, že se tak stalo v důsledku chybného zadání členění DPH, což navíc nelze dle ústavu ověřit, ale o cílevědomou a promyšlenou činnost; v této souvislosti lze ještě připomenout, že obžalovaný de facto fakturoval sám sobě a sám také podával obě daňová přiznání, přičemž ona 0 (nula) v kolonce tuzemská plnění je obzvláště do očí bijící v situaci, kdy si musel být vědom toho, že dodával a fakturoval firmě XXXXX. Ostatně toto dvojjediné až schizofrenní postavení obžalovaného se táhne celou předmětnou kauzou jako příslovečná červená nit.
81. To se týká i krácení daně u XXXXX z titulu fiktivních dodávek od XXXXX metal, přičemž obžaloba se opírá o nesoulad údajů dle přiznání k DPH a v evidenci DPH (obojí 27. 7. 2010) s údaji v přiznání k DPH u XXXXX za 6/2010 (také ze dne 27. 7. 2010), v němž XXXXX deklaruje dodávky od XXXXX dle pěti faktur, které však dle čísel i částek odpovídají plnění pro AXON dle evidence u XXXXX. Společnost XXXXX se však jako dodavatel objevuje v sestavě přehled fakturací společnosti XXXXX 2009 – 2011 v období června 2010. V této souvislosti znalecký ústav opět klade otázku, proč nemohou být správné údaje u XXXXX a nesprávné u XXXXX, přičemž je poukazováno na vyjádření jednatele XXXXX C., který předložil sestavu faktur vydaných pro XXXXX s datem tisku 8. 5. 2012, která nekorresponduje se sestavou dle evidence DPH z července 2010. Podle ústavu pak nelze vyloučit, že plnění řádně přiznaná společností XXXXX, k nimž byla odvedena DPH, mohla být uskutečněna právě pro XXXXX a nikoli pro AXON. Soud může za této situace už pouze zopakovat stejně jako v předchozích případech, že odmítá uvažovat o chybách při vedení účetnictví v tomto případě u XXXXX metalu, jehož jednatelem byla osoba odlišná od obžalovaného, která se tedy takto měla dopouštět stejných chyb jako obžalovaný, když v evidenci DPH za II. čtvrtletí 2010 omylem uvedla u pěti faktur odběratele AXON namísto XXXXX. V souvislosti se společností AXON lze také připomenout vyjádření obžalovaného, dle něhož byla tato firma firmou obchodní v rámci řetězce, která měla dodávat zboží končeným odběratelům. Pokud XXXXX vykazuje faktury pro AXON a tytéž faktury vykazuje jako přijaté XXXXX, připomíná tato situace soudu standardní postupy u karuselových obchodů. Pokud později jednatel XXXXX předložil další sestavu faktur, kde již jako odběratel figuroval XXXXX, nejedná se podle soudu o nápravu existujícího nesouladu mezi údaji tak, aby odpovídaly skutečnosti, ale pouze o snahu přesvědčit správce daně a následně také orgány činné v trestním řízení o tom, že dodávky zboží byly skutečně ve prospěch XXXXX. Lze také konstatovat, že - stejně jako v jiných případech – jedinou

konstantou zde zůstává uplatnění nadměrného odpočtu a jeho vyplacení, vše ostatní je již pouze změt' nejrůznějších účetních dokladů a údajů, jejichž účelem bylo jednak toto neoprávněné vyplacení umožnit a následně toto vyplacení zlegalizovat.

82. Prakticky totožná je pak situace i v červnu 2011 u dodávek XXXXX – XXXXX, kdy v úvahách znaleckého ústavu byla firma AXON nahrazena firmou MIL group. V tomto případě zde existuje rozpor spočívající ve výrazném rozdílu mezi plněním deklarovaným firmou XXXXX od XXXXX a celkovou výší uskutečněných zdanitelných plnění u této společnosti (plnění deklarované obžalovaným bylo o víc než 10 milionů vyšší než celková výše plnění za červen 2011). Znalecký ústav také poukazuje na jednu fakturu vystavenou XXXXX pro XXXXX, která byla přiložena při kontrole 7. 9. 2011 a kterou XXXXX uplatnila na vstupu a která tedy také reálně existuje, což podle ústavu znamená, že nejméně v případě této jedné faktury je vznik újmy sporný. Konečně pokud se jedná o dodávky od XXXXX v červnu 2011, kdy ústav poukazuje na fakt, že těchto 5 faktur nefiguruje nikde jinde, než v záznamní povinnosti u XXXXX, může soud opětovně pouze konstatovat, že i tato situace evidentně postačovala k tomu, že došlo k vyplacení nadměrného odpočtu. Ani zmiňované předložení přepravních dokladů ke každé faktuře nemění nic na tom, že pokud tyto faktury nefigurují v žádné účetní sestavě u XXXXX, nelze předpokládat, že z nich tato společnost odvedla daň na výstupu; to, že těchto 5 faktur nefiguruje v sestavách XXXXX pak soud nepovažuje za důsledek nějaké chyby, když zde již ani není argumentováno ani chybným členěním DPH, tyto faktury se v účetnictví XXXXX zkrátka nevyskytují (lze také připomenout, že v tomto případě již obžalovaný prodával sám sobě a za obě firmy podával příznámí).
83. Ve vztahu ke znaleckému posudku tedy lze shrnout, že tento v zásadě sděluje, že ke způsobení ekonomické újmy českému státu nemuselo dojít, neboť vše mohlo být jinak, než popisuje obžaloba, že tedy zjištěný nesoulad mezi účetními doklady může mít i jiné vysvětlení, než obžaloba předkládá (čímž současně znalecký posudek sděluje, že i úvahy obžaloby o neoprávněném vyplacených nadměrných odpočtech mohou mít za dané situace svůj racionální základ). Jak již je řečeno výše, na soudu bylo, aby se přiklonil k jedné z variant, což i učinil. V souvislosti s předloženým znaleckým posudkem také zvažoval vypracování dalšího znaleckého posudku, který by se vyjádřil k závěrům posudku Ostravské znalecké, a. s. Dospěl však k závěru, že takového posudku není třeba, neboť v dané věci se jedná „pouze“ o vyhodnocení výchozí důkazní situace spočívající v existenci určitého kvanta účetních dokladů v určitém stavu. Přínos posudku pro dané trestní řízení pak spočíval jednak v sumarizaci těchto dokladů, kdy i z tohoto posudku soud zjistil, že jiné doklady, než jsou obsaženy ve spise, již nejsou k dispozici, jednak také v tom, že úvahy a argumentace znaleckého ústavu napomohla soudu k lepší orientaci v předmětné problematice.
84. Znalecký posudek se ještě také opakovaně zmiňoval o zásadním významu reálnosti jednotlivých plnění mezi firmami, která však nebyla předmětem jeho zkoumání, když se pouze okrajově vyjadřoval v tom směru, že zde existují doklady např. CMR listy, které reálnosti plnění nasvědčují. Z rozhodnutí soudu je zřejmé, že tento k závěru o nereálnosti plnění, alespoň tedy těch, které mají představovat ve výroku rozsudku zmiňované faktury, dospěl již na základě dostupných účetních dokladů. K potřebnému závěru o reálnosti plnění se pokoušel dospět i jiným směrem zaměřeným dokazováním, který by tento jeho závěr podpořilo, či naopak zpochybnilo, avšak touto jinou cestou se mu to nepodařilo. Soud má tímto samozřejmě na mysli výsledky řady výše uvedených osob působících na pozicích řidičů či skladníků nebo také osob pronajímajících obžalovanému resp. jeho firmám skladové prostory. Společné důkazům spočívajícím ve výsleších těchto osob bylo, že jejich prostřednictvím soud neučinil žádná skutečně hmatatelná konkrétní skutková zjištění, když jednotlivé výpovědi popisovaly stav věci spíše v obecné rovině. Soud si tedy ověřil, že firmy XXXXX i XXXXX měly pronajaty skladové prostory, v nichž se blíže

nezjištěné množství hutního materiálu nacházelo (jak uvedli skladníci Z. a N., skladová evidence se nevedla, což znamená, že pokud jsou k dispozici nějaké skladové inventury, jedná se o výstupy z účetních dokladů, tímto způsobem tedy bylo možno například zjistit, že ke dni 31. 12. 2014 mělo být ve skladu firmy REBEX – která odebírala dle faktur značné množství materiálu od XXXXX i XXXXX- v Senici o velikosti 180 metrů čtverečních přes 2 tisíce tun tyčí a přes 500 tun plechů). Svědek Z. pracující v Kroměříži také uvedl, že zpočátku do skladu jezdily kamiony každý den, později jich přijelo asi 15 – 20 do měsíce, kterýžto údaj byl ve značném rozporu s výpovědí svědka H., který měl firmu přímo naproti skladu a svědka Z.a znal i jménem a který uvedl, že tam svědek býval asi jednou až dvakrát do měsíce, kdy tam i přijelo nějaké auto. Svědek Z. také uvedl, že ani nevěděl, odkud auto přijelo, ani kam odjelo, z hlediska dokladového pak pouze orazil CMR list. Oba skladníci pak pracovali podle pokynů obžalovaného, který také avizoval příjezd kamionu. Z výpovědí pronajímatelů skladů, např. svědka B., ale i T. pak vyplývalo, že byl pohyb ve skladu spíše minimální ve smyslu, že tam občas někdo přišel. Oba se však shodli v tom, že po pronájmu skladových prostor, kdy se jednalo o kóje, tyto byly upraveny tak, aby do nich nebylo vidět. K reálnému pohybu zboží se ještě mohl vyjádřit svědek P., který však neměl evidenci jízd, přičemž z jeho výpovědi dále vyplynulo, že soustavně pendloval mezi sklady ve výše uváděných městech. K problematice těchto důkazů pak soud uvádí, že pokud firma resp. více firem správci daně tvrdí, že obchoduje například s hutním materiálem, musí také tento obchod v případě potřeby správci daně hmatatelně doložit, nikoli tedy pouze zprostředkovaně formou účetních dokladů; k tomu tedy sloužili sklady, skladníci, nákladní automobily, jakož i určité množství předmětného materiálu, který také obžalovaný soudu představil na nicneříkající fotografii (soud pouze poznamenává, že takovouto fotografii měl možnost vidět i obdobné trestní věci, kde byly v kamionu naloženy snad niklové katody). Soud má tedy za to, že pokud lze nějaký konkrétní závěr z těchto důkazů dovodit, je to závěr o snaze zastřít skutečný stav věci, resp. zkomplikovat jeho zjištění, pro což je typická právě taková úprava skladu, aby znemožňovala zjištění, co se v něm v té které chvíli nachází, či absence skladové evidence, či záznamů o jízdách, o absenci řádně vedeného účetnictví nemluvě.

85. Závěrem této pasáže považuje soud za nutné se ještě vyjádřit k problematice zápočtů, k nimž mělo docházet nejen mezi oběma firmami obžalovaného, ale i mezi firmami dalšími. Předně je třeba říct, že příslušné písemné dohody byly mezi zajištěnými či předloženými doklady ve velmi omezeném množství, tedy v takovém, které rozhodně neodpovídalo četnosti těchto dohod dle obžalovaného (tento se však opětovně vyjadřoval spíše v obecné rovině). Existence těchto zápočtů nepochybně souvisela s neexistencí finančních toků, které by odpovídaly tvrzenému pohybu zboží; jak vyplynulo z bankovních informací, převody peněz mezi dodavateli a odběrateli byly skutečně minimální, pokud tedy vůbec nějaké byly. Soud se zde tedy opět setkal s nemožností ověřit si rozsah tvrzeného započítávání. Je však také možno konstatovat, že ani samotné argumentování zápočty nepůsobí na soud příliš přesvědčivě, neboť pokud by si všichni mezi sebou soustavně započítávali závazky a pohledávky, jinými slovy řečeno, pokud by mezi nimi prakticky probíhal směnný obchod, naskýtala by se otázka, jakými cestami by docházelo ke generování zisku. Jednou z odpovědí je i to, že nešlo o zisk v původním významu slova, ale právě o nadměrné odpočty, jejichž uplatňování započítání nijak nebrání. Obdobně obžalovaný soud nepřesvědčil ani o důvodech zapojení XXXXX do obchodů s hutním materiálem (pro připomenutí, chtěl ponížít rizika pro případ, že by například některý velký obchod u XXXXX nevyšel, příp. chtěl zisk generovat na více firem, což mělo být důležité pro banky), když ze způsobu obchodování XXXXX je zřejmé, že se jednalo o četnou a soustavnou činnost na stále stejné úrovni z hlediska objemu obchodu. Stejně tak soud nepřesvědčil o důvodech založení NORD steel, kdy obchody již neměl stíhat, a proto se snad tímto rozhodl podělit se o zisk se svědkem V.. Podle soudu tedy nešlo o žádný z uvedených důvodů, ale právě o zapojení dalších firem do obchodování.

86. K výpovědi obžalovaného lze ještě v obecné rovině poznamenat, že přestože se tento k věci vyjadřoval velmi obšírně, neobsahovala tato jeho výpověď odpovídající počet konkrétních vyjádření, především pak konkrétní vyjádření k jednotlivým „obchodním případům“ uvedeným v obžalobě, potažmo nyní v rozsudku. I z tohoto důvodu má vyhodnocení provedeného dokazování také do jisté míry obecnější charakter. Dalším důvodem je pak fakt, že přestože provedené dokazování bylo poměrně obsáhlé, měly pro rozhodnutí soudu nejzásadnější význam účetní doklady, které byly soudu předloženy ve spisovém materiálu společně s obžalobou a které tedy umožnily konkrétní skutková zjištění učinit.

Právní kvalifikace skutku:

87. Popisované jednání obžalovaného pak soud kvalifikoval jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku, když jednak vylákal výhodu na dani (to v prvním plánu) tím, že neoprávněně uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH, který mu byl skutečně také vyplacen, neboť předstíral skutečnosti, z nichž má vyplývat pro stát povinnost poskytnout mu plnění, tedy DPH vrátit. Předstíral tedy nákup zboží, z jehož prodeje již měla být odvedena DPH (na výstupu) a v tomto smyslu je tedy tato trestná činnost specifickým typem podvodného jednání, které poškozují Českou republiku. Současně pak uplatněním tohoto nároku vykazoval vynaložení nákladů souvisejících s ekonomickou činností svých společností, se snahou o dosažení zisku, čímž dosáhl snížení své daňové povinnosti, tedy ve vlastním slova smyslu zkrátil daň, tzn. že se dopustil jednání, v jehož důsledku mu byla vyměřena v rozporu se zákonem daň nižší. Ve svém souhrnu tak k vylákání výhody na dani a ke zkrácení daně (ale i samostatně) došlo ve velkém rozsahu ve smyslu § 240 odst. 3, resp. § 138 odst. 1 trestního zákoníku, což znamená, že celková výše, resp. celkový rozsah takto zkrácené daně jednáním obžalovaného jako jednatele obou zainteresovaných společností přesáhl hranici 5 milionů korun. Je třeba dodat, že z hlediska trestněprávní teorie se jedná o pokračování v trestné činnosti, když jednotlivými dílčími útoky tohoto pokračujícího trestného činu – které spolu úzce souvisí v čase a v místě a u nichž je dán totožný způsob jejich spáchání - jsou jednotlivá příznání k DPH za jednotlivá měsíční zdaňovací období, kterými obžalovaný naplňoval jednotící záměr, kterým byl při páčání trestné činnosti veden, tedy obohacovat se popisovaným způsobem na úkor státu

Úvahy o trestu:

88. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z těchto hledisek je tedy třeba mít za to, že obžalovaný porušil dosti významný zájem státu na správném vyměření daně, potažmo na jejím správném odvedení, což je jeden ze základních předpokladů jeho úspěšného fungování, které je nepochybně v zájmu prakticky všech osob na jeho území pobývajících; je zde tedy dán výrazný společenský zájem na řádném vyměrování a odvádění daně. Konkrétní míra společenské škodlivosti jednání obžalovaného je pak zvyšována především jejím sofistikovaným provedením, tedy plánovitostí a propracovaností, což jsou momenty, které zvyšují pravděpodobnost jejího úspěšného dokonání, jakož i rozsahem jejího zkrácení, který nezanedbatelně přesáhl spodní hranici stanovenou pro velký rozsah způsobené škody (analogicky). Jinak soud neshledal v daných souvislostech okolnosti, které by snad předmětnou trestnou činnost odlišovaly od jiných případů trestné činnosti tohoto druhu z hlediska její společenské škodlivosti, když tato míra vyplývá již ze samotné stanovené trestní sazby, kterou zákonodárce dává najevo, jak škodlivost jednání tohoto typu vnímá.

89. Pokud se jedná o případné okolnosti obžalovanému přitěžující a polehčující, prvně uvedené zde soud neshledal, významně pak obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost. S přihlédnutím k výše zmíněnému rozsahu zkrácení daně, jakož i s přihlédnutím k faktu, že zákonodárce stanovil poměrně úzké rozpětí pro ukládání trestu za způsobení škody velkého rozsahu (5 – 10 let), které takto má postihnout zkrácení daně v rozsahu 27 i 270 milionů korun, dospěl soud k závěru, že za přiměřený lze považovat i trest uložený blízko spodní hranice zákonné trestné sazby, tedy trest uložený ve výměře 5 let a 6 měsíců. Soud tedy nemá příliš široký prostor pro úvahy o výměře trestu a vůbec žádný prostor pro úvahy o druhu trestu, neboť ze stanoveného rozpětí je zřejmé, že trest lze uložit pouze jako nepodmíněný. V souladu s novelou trestního zákoníku provedenou zákonem č. 58/2017 Sb. byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou, neboť dle přechodných ustanovení tohoto zákona se tento zákon rozlišující pouze věznici s ostrahou a se zvýšenou ostrahou aplikuje i v případě trestné činnosti spáchané před jeho účinností. Do věznice s ostrahou se pak pachatel zařazuje tehdy, pokud uložený mu trest nepřesahuje hranici 8 let odnětí svobody.
90. Dále byl obžalovanému uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací a družstev, jehož účelem je zabránit obžalovanému do budoucna ve výkonu takových funkcí resp. ve výkonu takové činnosti, v souvislosti s níž se nyní trestné činnosti dopustil; jedná se tedy svým způsobem o preventivní působení vedené snahou zamezit obžalovanému v opakování trestné činnosti minimálně po vymezené období, přičemž se předpokládá i určitý výchovný dopad na jednání obžalovaného v budoucnu.

Rozhodnutí o náhradě škody:

91. Nebývá pravidlem, aby se v trestním řízení vedeném pro trestnou činnost tohoto druhu rozhodovalo o náhradě škody, neboť obvykle je vedeno proti daňovým dlužníkům daňové exekuční řízení. Toto bylo vedeno i vůči společnosti XXXXX, avšak až na menší vymoženou částku bezúspěšně. V daném případě je pak zjevné, že správce daně nemá žádnou možnost, jak pohledávku státu vyjádřenou v dodatečných platebních výměrech uspokojit, neboť dotčené firmy nemají žádný majetek, jejich nynější vlastník je prakticky nedohledatelný a vydané platební výměry jsou tedy nevykonatelné. Nastala zde tedy situace popisovaná v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 15 Tdo 902/2013, dle něhož uplatnění nároku na náhradu škody v trestním řízení je možné tam, kde obžalovaný jako osoba jednající za právnickou osobu zkrátí daň z příjmů této právnické osoby, vůči níž sice finanční úřad vydal platební výměr, ale je zřejmé, že tento je nevykonatelný, neboť právnická osoba nemá žádný majetek. V předmětném trestním řízení tedy je možné připuštění poškozené České republiky zastoupené Generálním finančním ředitelstvím k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, stejně jako je možné rozhodnutí o povinnosti obžalovaného poškozenému subjektu způsobenou škodu nahradit. Toto rozhodnutí je tedy odůvodněno postavením obžalovaného v obou společnostech, a především pak skutečností, že byla prokázána přímá příčinná souvislost mezi trestnou činností obžalovaného a vznikem škody České republice. Pokud se jedná o výši částky, kterou je obžalovaný povinen poškozenému subjektu zaplatit, tato je v souladu s výrokem o vině, v němž je popisováno, jak ke vzniku škody došlo; způsobená škoda resp. uvedená částka tedy představuje jednak finanční prostředky, které dotčeným firmám, potažmo obžalovanému, stát uvedený v omyl vyplatil, a jednak také finanční prostředky, které za této situace nebyly státu oběma firmami na dani odvedeny, přestože při respektování zákona odvedeny být měly. Celkem se tedy jedná o částku 27.228.675 Kč.

92.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 11. září 2019

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu